

அயோத்தியா காண்டம்

Koviloor Digital Library

கம்பராமாயணச் சுருக்கம்

பழ. பழநியப்பன்

AC-11: 1244

R 65, 9

அயோத்தியா காண்டம்

238 18-5
கம்பராமாயணச் சுருக்கம்

Ace. No. 1244

R65,9

1244
KOVILOOR MADALAYAM

KOVILOOR - 630 307

(NEAR) KARAIKUDI

(PHONE: -436846)

பழ. பழநியப்பன்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

55, லிங்கி தெரு

சென்னை—600 001

1988

6/50

முதற்பதிப்புKovindon'sDigital Library

உரிமை: ஆசிரியர்க்கு

விலை ரூ. 6-00

கிடைக்குமிடம்
மணிவாசகர் நூலகம்
சிதம்பரம், சென்னை, மதுரை,
திருச்சி, கோவை

ஒவியம்: திரு. கோபுலு

அச்சிட்டோர் :

கற்பகம் அச்சகம், சென்னை-600 002

எழில் மிக்க இராம காதை

ச. மெய்யப்பன், எம். ஏ.,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

இந்தியத் திருநாடு இலக்கிய வளம் மிகுந்த நாடு; சிந்தனைச் செழுமை மிக்க நாடு; சிறந்த காப்பியங்கள் உருவான நாடு. இராமாயணமும் பாரதமும் மனித குலத்தின் வாழ்வை விளக்கும் பேரிலக்கியங்கள். இராம காதை கதை நலத்தாலும் சொல்லப்பட்ட திறத்தாலும் பாத்திரப்படைப்பு நலத்தாலும் அறநெறிகளின் போதனைச் சிறப்பாலும் உயிருள்ள இலக்கியமாய்—வாழும் இலக்கியமாய்—அழியா இலக்கியமாய் அமைந்துள்ளது. காலம் காலமாக மனிதகுலம் இப் பேரிலக்கியத்தின் நலங்களைக் கேட்டு, அறிந்து, துய்த்து, இன்புற்று வருகிறது.

கம்பராமாயணம் ஒரு இலக்கியத்திற்கு அமைய வேண்டிய அனைத்து இலக்கியக் கூறுகளும் ஒருங்கமைந்த பேரிலக்கியம். இது பல காலங்களில் பலரால் பல்வகை வடிவங்களில் சுருக்கியும் விரித்தும் கூறப் பெற்று வருகிறது.

எல்லோருக்கும் எளிதில் விளங்கும் வகையில் இராம காதை புதிய வடிவில் வெளி வருகிறது. இது காலத்துக்கேற்ற கொடை. பெருங்காப்பியத்தைப் பயில அஞ்சுவோர்க்கு இது ஒரு கைவிளக்கு. வளரும் இளம் பயிர்க்கு உரம். இவ்வகை நூல்களால் கதை பரவும்.

அறக்கருத்துக்கள் சிறக்கும். இலக்கியப் பயிற்சி சிறந்தோங்கும். எளிமையும் இனிமையும் இலக்கிய உத்திகளாகும். இலக்கியம் பரவுதற்கு இவ்வுத்திகள் பெருந்துணை செய்யும்.

நண்பர் பழ. பழநியப்பன் அவர்கள் இந்த உத்திகளைப் பயன்படுத்தி செவ்விய முறையில் இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். அவர், பொறுப்புமிக்க பெரிய பதவிக்குப் பெருமை சேர்ப்பவர்-செயல் திறன் மிக்க செம்மல். இவர் நெஞ்சம் இலக்கியக்குளம்-என்றும் புது மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும். இவர் நெஞ்சப் பொய்கையில் பூத்தவை இவ் வரிசை மலர்கள்.

சீரிய குறிக்கோளுடன் சிறந்த திட்டங்களுடன் நன்னூல்களை வெளியிடும் மணி வாசகர் பதிப்பகம் கம்பன் புகழ் பரப்பும் தொண்டரின் நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வு கொள்கிறது.

இலக்கிய விழாக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாகவும் இலக்கியச் செழுமையுடன் கலை எழில் நலத்துடன் கவின்மிகு முறையில் கம்பனுக்கு விழா எடுக்கும் காரைக்குடிக் கம்பன் கழக விழாவில் இந்நூலை வெளியிடுவதில் பெருமை அடைகிறோம்.

இது போன்ற நன்னூல்கள் பல படைத்தளிக்க-பண்பாளர் பழ. பழநியப்பன் அவர்கள் பல நலமும் பெற்றுச் சிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

வான்நின்று இழிந்து, வரம்பு இகந்த மா
 பூதத்தின் வைப்பு எங்கும்,
 ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல், உள்ளும்
 புறத்தும் உள்ள என்ப-
 கூனும் சிறிய கோத்தாயும் கொடுமை
 இழைப்ப, கோல் துறந்து,
 கானும் கடலும் கடந்து, இமையோர்
 இடுக்கண் காத்த கழல் வேந்தே.

[இழிந்து - தோன்றிய; வரம்பு இகந்த-
 எல்லை கடந்து பரந்த; மாபூதம்-
 ஐம்பெரும் பூதங்கள்; வைப்பு-(இங்கே)
 உலகங்கள்; கூனும் - கூனியும்; கோத்
 தாய்-கைகேயி; கோல்-அரசாட்சி; இடுக்
 கண்-துன்பம்; கழல் வேந்து - வீரக்
 கழலை அணிந்த இராமன்] (231)

கூனியும், சிறிய தாயாகிய கைகேயியும்
 கொடுமை செய்ததால்,
 அரசாட்சியைத் துறந்து,
 காட்டையும், கடலையும் நடந்து தாண்டிச்
 சென்று,
 தேவர்களின் துயரங்களைப் போக்கிக்காத்த
 வீரக் கழலை அணிந்த இராமபிரானாகிய
 பரம்பொருள்-

ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றி,
எல்லையற்றுப் பரந்துள்ள,
ஐம்பெரும் பூதங்களின் சேர்க்கையால் ஆன
உலகங்கள் எங்கும்
உடலுக்குள் உயிர்போல உள்ளே கரந்தும்
(ஒளித்தும்),
உயிரில் உணர்வுபோல் வெளியே பரந்தும்
—உள்ளான் என்று ஞானியர்கள் கூறு
வார்கள்.

கைவிளக்கு

ஓவியக் கவிதைக்குள்ளே காவிய விசுவ ரூபம் காட்டிய கம்பனுக்கு இப்படி ஓர் பணி செய்யும் ஆசை எனக்குள்ளே பன்னெடுங் காலம் கனன்று கொண்டிருந்தது என்னவோ, உண்மைதான்; என்றாலும், பழகு தமிழில் எழுதிடும் பேறு அவனருளால் இப்போது கிட்டியது.

‘அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கிய’ மணிவாசகர் பெயரால் மணிமணியான நூல் களை வெளியிட்டு வர உதவும் பேராசிரியர் ச.மெய்யப்பன் அவர்களின் சடையப்ப அன்பு சாதித்த அற்புதமே இந்நூல் வரிசை. ஆனானப்பட்ட கம்பனுக்கும் ஒரு சடையன் வாய்த்த வேளை இராமாவதாரம் பிறந்தது. கம்பனோடும், கன்னித் தமிழோடும், கம்பனின் கடைசி வரிசை மாணாக்கனான என் மீதும் மெய்யான அன்பு கொண்ட அவர் கள் பணிக்கு என் நன்றியைச் சொற்களால் கொட்டிக் கட்டிக் காண்பித்து விட முடியாது. ‘உரை குறுக நிமிர் கீர்த்தி’ என்ற கம்பன் வார்த்தைகளே முயலலாம்.

அற்புதமாய் ஆட்கொண்ட இப்பணிக்கு கற்பகம் அச்சகத்தார் நீட்டிய உதவிக்கரம் மறத்தற்கரியது.

அந்தக் கம்பனே சொல்லிவிட்டுப் போனானே.

“ஓசை பெற்று உயர் பாற்கடல் உற்று ஒரு
பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென,
ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்”

—என்று, அப்படி இதுவும் ‘ஆசை பற்றி’
எழுதலுற்றதே.

பத்தாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட எண்ணிக்
கையுடைய பாடல்களைக் கொண்ட கம்ப
ராமாயணம் முழுவதையும் படித்து மகிழ்வது
என்பது எல்லோராலும் இயலாத காரியம்.
அதுவும் இன்றைக்கு இருக்கும் அதிவேக
யந்திர யதார்த்த உலகியலில், பொதியுறை
உருக் (Capsule form) கூட எளிதில் ஜீரணிக்க
ஒண்ணாததே; இருந்தாலும் கம்பராமாயண
மாகிய பெருங்காவிய அண்டத்தை (Macro-
cosm), ‘அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும்
கடலே’ போல், நுணுக்க மாதிரிப் படிவ
மான பிண்டமாய்க் (Microcosm) கொடுக்க
முயன்றதின் விளைவே இந்நூல் வரிசை.
பாடல்களின் அரும்பத உரைக்கு அருகே
கொடுக்கப் பெற்றுள்ள எண்களில் முதலா
வது பக்க எண்; அடுத்தது பாடல் எண்.
இவை சென்னைக் கம்பன் கழகப் பதிப்பை
ஒட்டிக் கொடுக்கப் பெற்ற எண்களாகும்.
இடை இடையே கதைத் தொடர்பு அறாத
படி வாசகத் தமிழில் கதைச் சுருக்கத்தையும்
தந்துள்ளது உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கும்.

வசனமாகப் படித்துவிட்டு, இடை
யிடையே, உடனே சரியான முறையில்

பாட்டைப் பாடினால் அது பாடமாகச் சிறந்த வழி வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்? ஆனால் நீங்கள் பாட்டை மன திற்குள் படிக்கக் கூடாது. மீண்டும் சொல்கிறேன். பாட்டைப் படிக்கக் கூடாது. பின்? வெட்கப்படாமல் பாட்டைப் பாட வேண்டும். முடியவில்லையா? பரவாயில்லை! பாட்டை வாய்விட்டு வாசியுங்கள். ஒரு முறை; இரண்டு முறை; மூன்றாம் முறை வாசிக்க மாட்டீர்கள்; சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன், பாடிக் கொண்டிருப்பீர்கள். அது தான் கம்பன் கவி சாதிக்கும் அற்புதம்.

பெரியோர்கள் என்னுடைய எழுத்திலும் கருத்திலும் பல குறைகள் காண்பார்கள். இதில் ஒன்றும் ஆச்சரியம் இல்லை. குறைகளை மறந்து என்னுடைய நோக்கத்தினால் உண்டான பயனைப் பாராட்டுவீர்களாக என உங்களைப் பணிவன்புடன் வேண்டுகிறேன். இந்நூல்,

ஏற்கனவே கம்பனைக்

கற்றவர்க்குக் கையேடு;

இனிக்கற்போருக்குக் கைவிளக்கு.

இனி, நீங்கள் உங்கள் கம்பனோடு கொஞ்சலாம்; குலாவலாம்; ஆடலாம்; பாடலாம்; கூடலாம்; குதுகலிக்கலாம்.

படையல்

கம்பன் புகழ்பாடிக்

கன்னித் தமிழ்வளர்

பண்ணைக்கு ஒருவனாய்

ஏவல்கூவல் பணிசெய்வேனாய்

ஏடறியாது எழுத்தறியாதிருந்த

என்னையும் இப்படியோர்

அற்புதத் திருப்பணிக்கு

ஆளாக்கிவிட்ட

அன்பர் திருக்கூட்டத்திற்கு:

இராமாவதாரம்

பாரதநாடு பழம்பெரும் நாடு. இராம கதையும் அவ்வாறே பழம்பெரும் புராணம். மக்களிடையே நீண்ட நெடுங்காலம் கதை வடிவில் வழிவழியாக வழங்கி வந்து, மிகப் பின்னாலே தான் நூல் வடிவம் பெற்றிருக்க வேண்டும். உருவாகிய பிரதேசச் சூழ்நிலை, கலாச்சாரம் இவற்றிற்கு ஏற்றவாறும், கால மாறுபாட்டிற்குத் தகுந்தவாறும், பற்பல வடிவங்களிலும் வழக்கில் இருந்து வந்திருக்கிறது. கால வெள்ளத்தில் மிஞ்சி நிற்பவற்றில் மிகப் பழமையானது வான்மீகி முனிவர் இயற்றிய இராமாயணமே. 'ஆதி காவியம்' என அறிஞர்கள் போற்றிப் பரவிய இக் காவியம் வளம் பல நிறைந்தது; சுவை பல செறிந்தது.

பாரத நாட்டிலுள்ள எல்லா மொழிகளிலும் இராம கதை காவியமாகவோ, கதையாகவோ, நாடகமாகவோ, கூத்தாகவோ, பாடலாகவோ, இடம் பெற்றுள்ளது. பாரத நாடு மட்டுமின்றி, கீழ்த்திசை நாடுகள் பலவற்றிலும் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே பரவி, இன்றும் ஆடப்பெற்றும், பாடப்பெற்றும், காணப் பெற்றும், கேட்கப் பெற்றும் வருகிறது.

தமிழ் நாட்டிலும் நெடுங்காலமாக இராம கதை போற்றப் பெற்று வந்துள்ளது. சங்க நூல்களிலும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, ஆழ்வார்களின் பாசரங்கள், தேவாரம் என்று

எல்லாவற்றிலுமே இராமகதை பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அதுமட்டுமல்ல; இராமனோடும், அவன் கதை நிகழ்ச்சிகளோடும் தொடர்புடைய வகையில் பல ஊர்கள், இடங்கள், பல திருத்தலங்களின் புராணங்கள் இருந்து வருகின்றன. இராமகதையோடு தொடர்புடைய பலப் பல பெயர்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே மக்களுக்கு வைக்கப் பெற்று வருகின்றன.

கம்பன் காப்பியம் கம்பராமாயணம் என்றே வழங்கப் பெற்று வந்தாலும், அவன் இட்ட பெயர் 'இராமாவதாரம்' என்பதே. இறைவன் அளவற்ற கருணையாலே விண்ணிலிருந்து இறங்கி மண்ணிற்கு வந்து, இராமன் என்ற மனிதனாகப் பிறந்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, வானுறை தெய்வமாவதைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறான்.

கதை தெரிந்த கதையாகவும், ஏற்கனவே பழக்கத்தில் உள்ளதாகவும் ஆகி விட்டதால், படிப்பவர்களது கவிதை அநுபவத்தைச் சற்றேனும் தடைப்படுத்தாததோடு, கம்பனின் கற்பனை வளம், நாடகப் பாங்கு, சந்தப் புலமை ஆகியவற்றில் மேன்மேலும் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்வதற்கு ஏதுவாகவும், எளிதாகவும் அமைந்தது, இந்நூல்:

கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன்

கம்பன் கல்லாத கலையும் வேதக்கடலும் இல்லை எனலாம். 'தென்சொல் கடந்தான், வடசொல் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்' என்று இராமனைப் பற்றிக் கம்பன் குறிப்பிடுவது கம்பனுக்கும் பொருந்தும் இப்படியெல்லாம் அவன் காவியத்திலிருந்தே நாம் அவனுடைய கல்விப் பெருக்கையும், அறிவின் ஆழத்தையும் தெரிந்து கொண்டாலும் அவனைப் பற்றிய வரலாற்றையோ அவன் வாழ்க்கையைப் பற்றியோ தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கம்பனைப் பற்றிப் பழகி வரும் கதைகள் எல்லாம் முற்றிலும் உண்மை என்று ஏற்பதற்கில்லை. எனினும் இவன் கவிதைகளிலிருந்தும், சில இராமாயணத் தனிப்பாடல்களிலிருந்தும் தெரியவரும் சில செய்திகள் நமக்கு முக்கியமானவை.

கம்பன் சோழநாட்டில் திருவழுந்தூரில் பிறந்தவன்; திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப வள்ளலால் ஆதரிக்கப்பெற்று இராம கதையை காவியமாக எழுதியவன்; இராமாவதாரத்தில் மனம் பறிகொடுத்து ஆசை பற்றி அக்காவியம் பாடியவன்;

நடையின்நின்று உயர் நாயகன் தோற்றத்தின் இடை நிகழ்ந்த இராமாவதாரப் பேர்த் தொடை நிரம்பிய தோம்அறு மாக்கதை சடையன் வெண்ணெய்நல் லூர்வயின்

தந்ததே.

[நடை - நல்லொழுக்கம்; தோற்றம் - அவ
தாரங்கள்; தொடை-செய்யுள்; தோம்-
குற்றம்] (4-11)

‘இராமன் நடந்தபடி நடக்கலாம்.
கிருஷ்ணன் சொன்னபடி நடக்கலாம்’ என்ற
வழக்குப்படி, நல்லொழுக்கங்களுக்குக்கு முன்
மாதிரியாக நடந்து காட்டிய பெருமை
உடையது இராமனின் அவதாரம். உலகம்
பூணச் செந்நெறி செலுத்தி, மக்கள் வாழ்க்
கையைப் பயன்படுத்தவல்ல, மாசற்ற
இராமனின் திருக்கதை கம்பனின் உள்ளத்
தைக் கவர்ந்ததும், அதனால் ஆசை மூண்
டெழுந்து காவியம் பாடியதும், வெண்ணெய்
நல்லூர் சடையனின் அன்பாலும் ஆதர
வாலும் தான்.

இவ்வளவே நாம் கம்பனின் வாழ்க்கை
யைப் பற்றி அறிய நேர்ந்ததால் அவன்
பிறந்த நாளை அறியோம்; ஆனால் கம்பன்
இராமாவதாரத்தை அரங்கேற்றிக் கவிச்
சக்கரவர்த்தியாக இப்பூவுலகில் பேர் பெற்ற
நாளை தனிப்பாடல் ஒன்றின் துணையால்
அறிய முடிகிறது. சகாப்தம் 807, விசுவாவசு
வருஷம், பங்குனி மாதம் 4-ந் தேதி, (கி-பி.
886, பெப்ருவரி, 23) புதன்கிழமை, துதியை
திதி, அஸ்த நட்சத்திரம் கூடிய நன்னாளில்
வெண்ணெய் நல்லூரில் இராமாவதாரம்
அரங்கேற்றப் பெற்றது.

கதை மாந்தர்

தயரதன் — கோசல நாட்டுச் சக்கரவர்த்தி.

வசிட்டர் — தயரதனின் குலகுரு.

கோசலை — தயரதனின் முதல் மனைவி.

கைகேயி — கைகய மன்னன் மகள்; தயரதனின்
இரண்டாம் மனைவி.

சுமித்திரை — தயரதனின் மூன்றாம் மனைவி.

இராமன் — கோசலையின் புதல்வன்.

பரதன் — கைகேயியின் புதல்வன்.

இலக்குவன் } சுமித்திரையின் புதல்வர்.
சத்துருக்கன் }

சனகன் — விதேக நாட்டு மன்னர்.

சீதை — சனகன் மகள்; இராமன் மனைவி.

சுமந்திரன் — தயரதனின் முதல் அமைச்சன்

பரத்துவாசர் — முனிவர்.

குகன் — சிருங்கிபேர மன்னன்; கங்கைநதியில்
ஓடம் செலுத்துபவன்.

மந்தரை — கூனி; கைகேயியின் தாதி.

அயோத்தியா காண்டச் சுருக்கம்

தயரதச் சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் மந்திராலோசனை மண்டபத்தே தன்னுடைய மதிநுட்பமும் செயல் திறமும் மிகுந்த அமைச்சர்களையும் வசிட்டரையும் கூட்டி, தனக்கு வயதாகி விட்டதால் தான் தவவாழ்வை மேற்கொள்ளப் போவதாகவும், தன் மூத்த குமாரனாகிய இராமனுக்கு முடிசூட்டலாமா என்றும் அவர்களுடைய கருத்துக்களைக் கேட்க அவர்கள் அதனை வரவேற்றனர்; அமைச்சர் சுமந்திரன் இராமனை அழைத்து வந்தார். இராமனிடம் தயரதன் தன் முடிவைச் சொல்ல, அவனும் தந்தை சொல்லைத் தட்டாது ஏற்பதே தருமம் என்று இசைந்தான். மறுநாளே முடிசூட்ட நல்ல நாள் என்று கணிதர் அறிவிக்கவும், வசிட்டர் இராமனுக்கு உறுதிப்பொருள்களை உபதேசித்து, நாகணை வள்ளல் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்று சடங்குகள் செய்தார். கோசலை, மகிழ்ச்சியால் தானங்கள் அளித்து சுமித்திரையுடன் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டாள். தயரதன் முடிசூட்டும் நாளை முரசறைந்து மக்களுக்கு அறிவிக்கச் சொல்ல, மக்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து நகரை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இதனையறிந்த கைகேயியின் தாதியாகிய மந்தரை என்ற, கூனல் முதுகையுடைய கூனி வெகுண்டு எழுந்து கைகேயியிக்கு துர் போதனை செய்து மனத்தை மாற்றிவிட்டாள். தீய மந்தரையின் சூழ்ச்சியால், கைகேயி தயரதனிடம், அவன் முன்பே வாக்களித்த இரு வரங்களாக, தன் மகனாகிய பரதன் நாடாள வேண்டும் என்றும், இராமன் காடு செல்ல வேண்டும் என்றும் கேட்டாள். ஏற்கனவே வரங்களை வாக்களித்திருந்த தயரதன் மறுக்க இயலாது கைகேயியிடம் கெஞ்சினான். பரதன் நாடாளட்டும்; இராமன் காடு செல்லாமல் விட்டுக் கொடுக்குமாறு எவ்வளவோ மன்றாடியும் கைகேயி உறுதியாய், சம்பரசர யுத்தத்தின்போது தருவதாகச் சொன்ன வரங்களை மறுத்தல் கூடாது என்று பிடிவாதம் பிடிக்க, தயரதன் வரமளித்து, மயங்கி விழுந்தான்.

விடிந்ததும் தயரதனை அழைக்க வந்த சுமந்திரனை விட்டு இராமனை வரவழைத்து, தயரதன் கட்டளையாக பரதன் நாடாளவும், இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் காடாள வேண்டும் என்றும், கைகேயி அறிவிக்க, இராமன் கொஞ்சமும் வருத்தம்

படாமல் அரசன் ஆணையை ஏற்றதாகவும், உடனே வனமாள்ப் புறப்படுவதாகவும் கைகேயியிடம் விடைபெற்று, கோசலையிடம் சென்று விடைபெற்றான். இராமனைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாத கோசலை, தயரதனையாவது வேண்டி இராமன் காடு செல்வதை நிறுத்தலாம் என்று கைகேயி மாளிகைக்குச் சென்று தயரதன் நிலை அறிந்து கலங்கினாள். செய்தியறிந்த வசிட்டன் கைகேயியிடம் விரைந்து, கைகேயியை எவ்வளவோ வேண்டியும் அவள் மறுத்தாள். வசிட்டன் ஆறுதலால் தெளிந்த தயரதன் கைகேயியைத் தன் தாரம் அல்லள் என்றும், பரதனை மகன் அல்லன் என்றும் துறந்துவிட்டதாகச் சொல்லிவிட்டு மயங்கி விட்டான்.

இராமன் காடு செல்வான் என்பதைக் கேட்ட நகரமக்கள் வருத்தமடைந்து புலம்ப, இலக்குவன் சீறி எழுந்தான். போர்க்கோலம் பூண்டான். இராமன் ஓடிவந்து இலக்குவன் கோபத்தை மாற்றி, சுமித்திரையிடம் விடைபெறச் சென்றான். அப்போது அங்கே கைகேயியின் ஏவல் மகளிர் மரவுரி எடுத்து வர, அதனை இலக்குவன் வாங்கிக் கொண்டு இராமனுடன் தானும் காடு செல்ல சுமித்தி

ரையின் அனுமதி வேண்ட, அவளும் அனுமதிக்கவே, இராமன் தடுத்தான். ஆனால் இலக்குவன் பிடிவாதமாக இராமனுடன் புறப்பட்டான். வசிட்டன் அங்கு வந்து இராமனைக் காடு செல்ல வேண்டா என்று தடுக்க, இராமன் தந்தை சொல்லை ஏற்று நடத்தலே அறம் என்று, வசிட்டன் வேண்டு கோளை மறுத்தான்.

இராமன் சீதையிடம் விடைபெறச் சென்றான். அவள் 'நீ வருந்தாதே, நான் காடு செல்வேன்' என்ற இராமன் சொல் கேட்டு வருத்தமடைந்து 'நின் பிரிவினும் காடு சுடாது' என்று உடன் புறப்பட்டாள். இராமன் தடுக்க அவளும் மறுத்து, மரவுரி உடுத்து, அவனுடன் புறப்பட ஆயத்தமாகவே இராமன் மறுமொழி இன்றி அவளுடனும், தம்பியுடனும் அமைச்சர் சுமந்திரன் ஓட்டிய தேரில் ஏறிப் புறப்பட்டான். நகர மாந்தர் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

இரவில் ஒரு சோலையில் தங்க, எல்லாரும் தூங்கியதும், சுமந்திரனை இராமன் அழைத்து, தேரை நகருக்குத் திருப்பிச் செல்லும்படிக் கூறிவிட்டு, தம்பியுடனும் சீதையுடனும் காட்டிற்குள் நடந்தான். தேர் வந்தது என்றும், இராமன் வரவில்லை என்றும் கேட்ட தயரதன் துணுக்கமுற்று இறந்தான்.

தயரதன் உடலைத் தைலத்தில் இட்டு, பரதனையும், சத்துருக்களையும் உடனே வருமாறு வசிட்டன் செய்தி அனுப்பினான். தேர்ச்சுவடு நகரை நோக்கிச் சென்றதையறிந்த மக்கள், இராமன் நாடு திரும்பியிருக்கலாம் என்று அயோத்திக்கு விரைய, அங்கு நடந்ததையறிந்து புலம்ப, வசிட்டன் அனைவரையும் தேற்றினான்.

இராமன் கங்கைக் கரையை அடைந்து முனிவர்கள் உபசரிப்பை ஏற்று நீராடி, உணவருந்தினான்: அப்போது சிருங்கிபேர மன்னனான காட்டுவாசியாகிய குகன், காணிக்கை ஏந்தி வந்து இராமனைச் சேவித்தான். தன்னுடனேயே இராமன் தங்க வேண்டுமென குகன் எவ்வளவோ வலியுறுத்தி வேண்டியும், இராமன் மறுத்து, குகனுடைய படகில் ஏறி கங்கையைக் கடந்தான். கங்கையைக் கடந்ததும் குகனும் உடன் வருவதாகச் சொன்னதும், அவன் அன்பைக் கண்டு நெகிழ்ந்து அவனைத் தன் தம்பியாக வரித்து, அவன் வேண்டுகோளைத் திரும்பும்போது ஏற்பதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டான். வழியில் பரத்துவாச முனிவர் இராமனை உபசரித்து அங்கேயே தங்க வேண்ட, இராமன் தன்கடமையை எடுத்துரைத்து மறுக்க, சித்திர

கூடத்தில் தங்குமாறு முனிவன் சொல்ல, அங்
ஙனமே இராமன் புறப்பட்டான். வழியில்
யமுனை நதி குறுக்கிட இலக்குவன் தெப்பம்
அமைத்து இருவரையும் அக்கரை சேர்க்க,
பாலை நிலத்தைக் கடந்து சித்திரகூட
மலைச்சாரலை எல்லோரும் அடைந்து,
இலக்குவன் அமைத்த பர்ணசாலையுள் இருந்
தனர்.

பரதனும் சத்துருக்கனும் ஏழு நாள்
பயணம் செய்து அயோத்தி அடைந்தனர்.
அரண்மனையில் தந்தையைக் காணாது
கைகேயியிடம் கேட்க, அவள் நடந்ததைச்
சொல்ல, பரதன் கோபமடைந்து அவளைத்
திட்டிவிட்டுக் கோசலையிடம் செல்ல,
அவள் பரதனுக்கு கைகேயியின் சூழ்ச்சி
தெரியாதா எனக் கேட்க, பரதன் வருத்த
மடைந்து சூளுரைத்தான். பரதன் தூய்
மையை உணர்ந்த கோசலை வாழ்த்தினாள்.
சரயு நதிக்கரையில் தயரதன் ஈமக்கடன்
களை செய்யப் போகும்போது வசிட்டன்,
மன்னன் பரதனைத் துறந்ததை அறிவிக்க,
சத்துருக்கன் ஈமக்கடன்களைச் செய்தான்.

பரதன் அரசாள மறுத்து, இராமனை
மீண்டும் நாட்டிற்கு அழைத்து வரப் புறப்
பட்டான். எல்லாரும் மகிழ்ந்து உடன்

புறப்பட்டனர். கங்கைக் கரையில் குகன் முதலில் பரதனை ஐயுற்று, பிறகு பரதனின் தவக்கோலத்தைக் கண்டு நெகிழ்ந்து, எல்லா ரையும் படகில் ஏற்றி அக்கரை சேர்த்தான். பரதன், படை, குடிகளுடன் வருவதை அறிந்த இலக்குவன் கோபமுற்றுப் போர்க் கோலம் பூண, இராமன் சாந்தப்படுத்தி, பரதன் கோலத்தைக் காட்டினான். பரதன் வந்து செய்தி அறிவித்ததும் இராமன் மயங்க, வசிட்டன் முதலியோர் தேற்ற, பிறகு இராமன் தந்தைக்கு நீர்க்கடன் செய்தான். மறுநாள் இராமன், பரதன் தவக் கோலம் பூண்டது ஏன் என்று கேட்டான். பரதன் இராமனை நாடு திரும்புமாறு எவ்வளவோ வேண்டியும் இராமன் அதனை மறுத்து, தந்தை சொல்லை ஏற்று, தான் வரும்வரை பதினான்கு ஆண்டுகள் பரதன் நாட்டைக் காப்பதுவே தருமம் என்று சொல்ல, இராமன் சொல்லைத் தட்ட முடியாத பரதன், இராமன் பாதுகைகளை வேண்டி வாங்கித் தலைமேல் கொண்டு, அயோத்தி நகர எல்லையில் உள்ள நந்தியம்பதி கிராமத்தை அடைந்து, அங்கு அதனைச் சிம்மாசனத்தில் வைத்து வணங்கி, அரச காரியங்களைக் கவனித்து வந்தான். இராமன் சீதையோடும் தம்பியோடும் தென் திசை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

1. முடிதூட்ட முடிவெடுத்தான் தயரதன்!

அமைச்சர்தம் அருமை

தயரதச் சக்கரவர்த்தி தன் ஆருயிர் மக்களுடனும், மனைவியருடனும் அரசாட்சி செலுத்தி வரும் காலத்து, ஒரு நாள் ஆலோசனை மண்டபத்தை அடைந்ததும், அரசர்களையும், சுற்றத்தார்களையும், நண்பர்களையும் பரிவோடு அப்புறப்படுத்தினான். பின் தன் அமைச்சர் பெருமக்களை வரச் சொன்னான். அப்போது, தயரதன் ஆட்சியில், கட்டளை இடும் கடவுளாக உள்ளவர் என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்ற குலகுருவாகிய வசிட்டரும் வந்து சேர்ந்தார். அறுபதினாயிரம் பேர் என்று சொல்லும்படியான அளவுக்கு மிக மிகப் பலரான அமைச்சர் பெருமக்கள் வந்து வசிட்டரை வணங்கி, தயரதனைப் பணிந்து தத்தம் இருக்கைகளில் அமர்ந்தார்கள்.

அந்த அமைச்சர்கள் எப்படிப் பட்டவர்கள், தெரியுமா? தொன்மை வாய்ந்த நல்ல குடும்பத்திலே பிறந்தோர்; கல்வி, கேள்வி, ஞானங்களிற் சிறந்து அவற்றின் பயனையும் அடைந்தோர்; தமக்கு வரும்

நலங்கள் அடியோடு கெடுவதானாலும்,
அதற்காக வேண்டி நடுவு நிலை தவறா
தோர்; கோபம் முதலிய குற்றங்களைக்
களைந்து அறவழி நிற்போர்; நிறையக் கற்
றோர்; கவரிமான் போன்று மயிர் நீப்பின்
வாழா மானமுடையோர்; நிகழ்வதைக்
கொண்டு, இனி நிகழ உள்ளது பற்றிக் கூற
வல்லோர்.

உற்றது கொண்டு, மேல்வந்து உறுபொருள்
உணரும் கோளார்;

மற்றுஅது வினையின் வந்ததுஆயினும்,

மாற்றல் ஆற்றும்

பெற்றியர்; பிறப்பின்மேன்மைப் பெரியவர்;

அரியநூலும்

கற்றவர்; மானம்நோக்கின், கவரிமா அனைய
நீரார்; (232—6)

மன்னன் கருத்திற்கு மாறான கருத்தைக்
கூறினாலும், அதனால் மன்னன் கோபம்
அடைந்தாலும், அதைப் பொருட்படுத்தாது
நீதி தவறாது, உயர்ந்த நீதியையே விடாது
நின்று சொல்லக் கூடியவர்கள்;

தம்உயிர்க்கு இறுதி எண்ணார்; தலைமகன்

வெகுண்டபோதும்

வெம்மையைத் தாங்கி, நீதிவிடாது நின்று,

உரைக்கும் வீரர்; (232—8)

Acc-No: 1244

R65.9

இவை மட்டுந்தானா, அவர்கள் குணாதிசயங்கள்? இல்லை, இல்லை; நிறைந்த திறமை வாய்க்கப்பெற்ற மருத்துவர்கள் போல நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்து, நோயாளிகள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் அவர்களுக்கு நன்மையையே கருதிச் செயலாற்றும் மருத்துவரைப் போன்று, தலைவனுக்கு நல்லதையே எண்ணக்கூடியவர்கள். மருத்துவன் எப்படி நோயாளியின் உடற்கூற்றையும், நோயையும், அது வந்த காரணத்தையும் ஆராய்ந்து, அது நீங்க உதிரும் களைதல், அறுத்தல், சுடுதல் முதலியது ன் ப ந த ரு ம் செயல்களைச் செய்து நோயாளியைக் காப்பாற்றுகிறாரோ, அப்படியே அவ்வமைச்சர் பெருமக்களும் அரசன் விருப்பு வெறுப்பைக் கருதாது, அரசன் நன்மையையே முடிவாய்க் கொண்டு செயற்படக்கூடிய சீரிய திறமுடையோர்.

நல்லவும் தீயவும் நாடி, நாயகற்கு,
எல்லைஇல் மருத்துவன் இயல்பின்
எண்ணுவார்; (232—9)

உயிரும் உணர்வுமாகிய, அரசனும்
அமைச்சரும்:

தன் மனத்தில் உள்ளதை சபையில்
சொல்ல ஆரம்பிக்கு முன், அரசன் அமைச்சர்

களின் முகங்களை எல்லாம் அரசர் குலம்
கற்பித்த முறைப்படியே நோக்கினான்; கண்
களால் அவர்களுடன் உறவு கொண்டு
செய்தியைச் சொல்லாமல் சொல்லி விடு
கிறான். இதைக் கம்பன் சொல்லுவான்:

அன்னவர், அருள் அமைந்து இருந்த
ஆண்டையில்,
மன்னவனும், அவர் முகம் மரபின்
நோக்கினான்;
'உன்னிய அரும் பெறல் உறுதி ஒன்று உளது;
என்உணர்வு அனையநீர்' இனிது கேட்டிரால்!
(232—12)

எவ்வளவு பெரிய அவையையும் செய்தி
சொல்லு முன்பே தன் வயப்படுத்திவிட,
கண்ணோடு கண் ஒவ்வொருவர் முகத்தையும்
நோக்கி, உறவுப் பாலத்தைக் கட்டிவிட்
டால், பிறகு வாயினால் சொல்லும் சேதி
தானாகவே அவர்தம் செவியிலும், சிந்தை
யிலும் நிறையும் அன்றோ? அமைச்சர்களும்
அதை உணரும் ஆற்றல் உடையவர்களே
என்பதை 'என் உணர்வு அனைய நீர்' என்று
கம்பன் சுட்டுவான்.

'உயிரும் உணர்வும்' போல ஒன்றை
யொன்று விட்டுப் பிரியாத தன்மையினராம்
அரசனும், அமைச்சரும்.

தயரதன் துறவும் — இராமன் அரசேற்றலும்:

அப்படிப்பட்ட உயிராகிய தயரதன்
சொன்னான்:

“கன்னிப் பெண்களுக்குக் கற்பு எவ்வளவு முக்கியமோ, அவ்வளவு முக்கியமாக அறம் தவறாது போற்றி மக்களுக்கு நல்லதே செய்து வந்தேன். இனி என் உயிருக்கு நன்மை தருகின்ற செயலைச் செய்ய விரும்புகிறேன்.

கைகேயி அன்று சம்பராசுர யுத்தத்திலே தேரைச் செலுத்த, கோபம் கொண்ட சம்பரன் ஏறி வந்த பத்துத் தேர்களையும் அழித்து வெற்றி பெற்றேன். (அசுரன் பத்துத் திசைகளிலுமிருந்து தேரில் வந்து போரிட்டான். நான்கு பெருந்திசை, நான்கு மூலைத்திசை, ஆகாயம், பூமி ஆக மொத்தம் பத்துத் திசைகள். அதனாலேயே தசரதங் களை வென்றவன் தசரதன் என்ற பேர் பெற்றேன்) அப்படிப் பத்துத் தேர்களை வென்ற எனக்கு, இந்த ஐம்புலன்களான அஞ்சு தேர்களையும் வென்று வாகை சூடுவது பெரிய காரியமில்லை. உங்களைப் போன்ற நல்லமைச்சர்களின் உதவியால் புறப் பகை வர்களை வென்று ஆட்சி செய்து வந்த நான், இனியும் உங்கள் உதவியால் அகப்பகைவர்

களாம் புலன்களை வென்று அரசைத் துறந்து தவஞ் செய்ய எண்ணுகிறேன். ஆகவே இராமனுக்கு அரசை அளித்துவிட்டு, நான் இனிப் பிறவா வரமருளும் தவம் மேற்கொள்வேன். உங்கள் கருத்து என்னவோ?"

இராமன் அரசாள்வான் என்ற மகிழ்ச்சி மனத்தில் கரைபுரண்டு ததும்பி ஓட, அதே சமயத்தில் தயரதன் பிரிவென்னும் சோகத்தினால், இரண்டு கன்றினுக்கு இரங்கி சிந்தை அழியும் தாய்ப் பசுவைப்போல ஆயினர் அமைச்சர். ஆனாலும் ஆண்டு அநுபவித்த தயரதனுக்குத் துறவே இனி உறுதிப் பொருளாகும் என்பதாலும், இராமனினும் சிறந்த மன்னன் இல்லை என்பதாலும், அவன் கருத்திற்குத் தம் இசைவினைத் தெரிவித்தனர்.

அமைச்சர்களின் ஒரு மனதான கருத்தையும், தயரதன் உட்கிடக்கையையும் அறிந்த வசிட்டரும், அதனை வரவேற்றார். அமைச்சர்கள் மட்டுமின்றி, வசிட்டரும் தன் எண்ணத்திற்கு இசைந்தது, தயரதனுக்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சி ஏற்படுத்தியது. உடனே அமைச்சர் சுமந்திரனை அழைத்து இராமனைக் கூட்டி வரும்படி சொன்னான்.

இராமன் இசைவும், மன்னர்கள் ஒப்புதலும்

அங்ஙனமே போய் இராமனை அழைத்து வந்தான் சுமந்திரன். இராமனை அன்புடன்

தழுவி தன் கருத்தினைத் தெரிவித்து,
 இராமன் அரசேற்க வேண்டும் என்று
 வேண்டினான்.

இதற்கு இராமன் என்ன செய்தான்?
 கிடைத்தற்கரிய அரசுப் பெரும்பேறு
 கிடைத்ததே என மகிழ்ந்திடவுமில்லை;
 அரசபாரம் சுமப்பது சிரமமான காரிய
 மாயிற்றே என்று வருத்தப்படவுமில்லை; பின்
 என்ன செய்தான்? அரசாட்சியை ஏற்று
 தந்தையின் கட்டளை நிறைவேற்றி, தந்தை
 யின் துயரம் நீக்குதலே தன் தலையாய
 கடமை என்று, தந்தை சொல்லை மந்திர
 மொழியாக ஏற்றானாம்.

தாதை அப்பரிசு உரைசெய, தாமரைக்
 கண்ணன்
 காதல் உற்றிலன்; இகழ்ந்திலன்; 'கடன் இது'
 என்று உணர்ந்தும்,
 'யாது கொற்றவன் ஏவியது அது செயல்
 அன்றோ,
 நீதி எற்கு?' என நினைந்தும், அப் பணி
 தலைநின்றான் (240—69)

இராமனின் இசைவைக் குறிப்பா
 லுணர்ந்த தயரதன் இராமனைத் தழுவி
 மகிழ், இராமன் தன் மனை சென்றான்.

பெருமகிழ்ச்சியுடன் தன் அரண்மனை அடைந்த தயரதன், அரசர்களுக்கெல்லாம் இராமன் முடிசூட்டல் பற்றி ஓலை அனுப்பி வசிட்டரை வேண்டினான். ஓலை பெற்ற மன்னர்கள் எல்லாரும், பெரும் உவகையுடன் தயரதனை வந்தடைந்து, தம் இசைவினைத் தெரிவித்தனர். இவ்வாறு அரசர்கள் அனைவரும் வரவேற்றதும், தயரதன் சந்தேகம் மேவிட அவர்களைக் கேட்டான், தன் கருத்திற்கு இசைந்த காரணம் என்ன என்பதை.

அதற்கு அவர்கள் சொன்னார்கள்: “மாமன்னனே! ஊருக்கு உதவும் ஊருணியில் நீர் நிறைந்து தோன்றினாலும், பயன் மிகத்தரும் மரம் உள்ளூரிலே பழுத்துக் குலைதள்ளினாலும் ஊர் மக்கள் உண்மையிலேயே எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவார்கள்? வயல்களில் பாயும் நீர் நிறைந்த நதி பெருக்கெடுத்து ஓடினால் யாராவது வேண்டா என்பார்களா? ஆகவே அனைத்துயிர்களிடமும் அன்புடையவனான இராமன் அரசாள்வது பொருத்தமே.”

“ஊருணி நிறையவும், உதவும் மாடு உயர் பார்டுகெழு பயன்மரம் பழுத்தற்று ஆகவும், கார்மழை பொழியவும், கழனி பாய்நதி வார்புனல் பெருகவும், மறுக்கின்றார்கள்

யார்?” (242—81)

மன்னர்களின் கருத்தையும் கேட்டறிந்து மகிழ்ந்த தயரதன், கணித வல்லுனர்களை அழைத்துக் கொண்டு இராமன் முடிசூட ஒரு நல்ல நாளை குறிக்கத் தனி மண்டபம் அடைந்தான்.

இதற்கிடையில் இச் செய்தியை அறிந்த பெண்கள், கோசலையிடம் ஓடிப்போய் செய்தி தெரிவித்தனர். இம் மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கேட்ட கோசலையின் மனம் ஆனந்தக் கடலானதும், உடன் தயரதன் துறப்பு எனும் வடவைக் கனல் அவள் உள்ளத் திலே தோன்றியது. ஆயினும் தன் மகன் இராமன் முடிசூடுவான் என்ற மகிழ்ச்சி ஓங்க, சுமித்திரையுடன் கோயிலுக்குச் சென்று திருமாலை வணங்கித் தானம் வழங்கினாள்.

வசிட்டன் உபதேசம்

நாளையே முடிசூட்ட நல்ல நாள் என வல்லுனர்கள் தெரிவிக்கவே, தயரதன் வசிட்டனை வரவழைத்து இராமனுக்குச் செய்ய வேண்டிய உபதேசங்களைச் செய்யு மாறு வேண்டினான். அங்ஙனமே உறுதிப் பொருளை வசிட்டன் அறிவுறுத்தினான்:

“ஐம்பொறிகளை அடக்கிய அந்தணர், அவற்றை அடக்காத அமரர்களை விட

உயர்ந்தவர். ஆதலால் அவர்களைப் பேணி, அவர்கள் சொற்படி நடப்பாயாக! தெளிந்த நல்லறத்தையும், மனச்செம்மையையும், எல்லா உயிர்களிடத்தும் அருள் உடமையையும் நீங்குபவர்கள், மும்மூர்த்திகளேயானாலும் அழிந்துவிடுவார்கள். நீதி நெறி வழுவாத நீ, குற்றங்கள் அனைத்திற்கும் காரணமான, சூதாட்டம் முதலிய பெரும் துயர் தரும் செயல்கள் இல்லாதவன்.

பகையைப் பகையால் போக்க முடியாது; தீயைத் தீயால் தணிக்கமுடியாது; பகையை அன்பால் அழித்தலே தீயை நீரால் ஒழிப்பது போன்றது ஆகும். பகைவனை வெல்வதை விட, பகைமையை வெல்பவனே வென்றவன் ஆவான். அன்பால் வெல்லப்பட்ட பகைவன் எக்காலத்தும் கேடு செய்யமாட்டான்.

‘யாரொடும் பகை கொள்ளலன் என்ற பின், போர் ஒடுங்கும்; புகழ் ஒடுங்காது; தன் தார் ஒடுங்கல் செல்லாது; அது தந்தபின், வேரொடும் கெடல் வேண்டல்

உண்டாகுமோ?

[போர் ஒடுங்கும்-போர் ஒழியும்; புகழ் ஒடுங்காது - புகழ் சுருங்காது; தார்-சேனை]

(245—21)

நாஸ்தோறும் வருவாயைப் பெருக்கி, ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, நடுநிலையோடு அரசைப் பாதுகாத்தலே மாபெரும் தவத்திற்கு ஒப்பாகும். அரசனுடைய நல்லொழுக்கமே, வாள் படையைவிட மேம்பட்ட படையாகும். அவ்வொழுக்கமே அவன் அழியாமைக்கும், அன்புடைமை ஆக்கத்திற்கும் காரணமாகும். ஆயுதம் செலுத்துதலினும் அன்பு செலுத்துதல் மேலானது ஆகும்.”

“என்பு தோல் உடையார்க்கும், இலார்க்கும், தம் வன் பகைப் புலன் மாசு அற மாய்ப்பது என்? முன்பு பின்பு இன்றி, முடலகத்தினும், அன்பின் நல்லது ஓர் ஆக்கம் உண்டாகுமோ?”

[என்புதோல் உடையார்-மனிதர்: என்பு தோல் இலார்-தேவர்கள்] (246-24)

“வையம் மன் உயிர் ஆக, அம் மன் உயிர் உய்யத் தாங்கும் உடல் அன்ன மன்னனுக்கு, ஐயம் இன்றி, அறம் கடவாது, அருள் மெய்யில் நின்றபின், வேள்வியும் வேண்டுமோ?” (246-25)

இத் தகைய உறுதிப் பொருள்களை வசிட்டன் இராமனுக்கு உபதேசித்து,

அவனை நாகணைவள்ளல் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்று, நன்னீராட்டி, முடி சூட்டுவதற்கு முன்பு செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை முற்றுவித்து, அவனை தருப்பைப் புல்லைப் பரப்பி அதில் அமரச் செய்தார். அதனை அவர் தயரதனிடம் தெரிவிக்க, தயரதன் அகமகிழ்ந்து நகரை அணி செய்ய ஆணை பிறப்பித்தான்.

தயரதன் ஆணையின் வண்ணம், வள்ளுவர்கள், இராமன் மறுநாள் முடிசூடுவான் என்றும், நகரை அணி செய்ய வேண்டுமென்றும் முரசறைந்து தெரிவித்தனர். அதைக் கேட்ட நகர மாந்தர் அமுதம் உண்டவர்களைப் போல் ஆடிப்பாடி அகமகிழ்ந்து, நகரை அணி செய்யத் தொடங்கினர்.

(மந்திரப் படலம், மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலத்தில் ஒரு பகுதி ஆகியவற்றின் சுருக்கம்)

2. கூனி கெடுத்தாள்!

கொடு மனக் கூனி தோன்றினாள்!

இவ்வாறு தலைநகர் அயோத்தியை, தேவர்கள் தலைநகரான அமராவதிப் பட்டணம்போல் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அரக்கர்களின் தலைவனான இராவணன் இது நாள் வரை இழைத்த தீமைகள் எல்லாம் ஓர் உருப் பெற்று வந்தது போல் (அவை பலன் கொடுக்க ஆரம்பிப்பது போல) முதுகும், உள்ளமும் வளைந்த கூனி என்ற மந்தரை தோன்றினாள். இராமன் சிறுவயதில் விளையாட்டின் பொருட்டு, இவள் கூனல் முதுகின்மீது மண்ணுருண்டையை அடித்ததால், அவன்மீது கோபம் கொண்டிருந்த கூனி, இப்போது இராமன் முடிகூடப் போகிறான் என்ற செய்தி அறிந்து துடித்தாள்; கோபப்பட்டாள். அவனுக்குத் தீமை செய்ய எண்ணிக் கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் சென்று உறங்கிக் கொண்டிருந்த கைகேயியை எழுப்புகிறாள். “உனக்குப் பெருந்துன்பம் வந்திருக்கும் போதும், அதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல், ராகு பிடிக்குமுன் ஒளியுடன்

விளங்கும் சந்திரன் போன்ற முகத்துடன்
தூங்குகிறாயே” என்று தூபம் போடத்
தொடங்கினாள்.

இராமனைப் பெற்ற கைகேயி

இதைக் கேட்டு விழித்த கைகேயி “பகை
வரை அடக்கவல்ல என் புதல்வர்கள்
நால்வரும் நலமாக இருக்கும்போது எனக்கு
என்ன துன்பம் வந்துவிட்டது? அதிலும்
வேதம் போன்ற இராமனைப் பெற்ற
எனக்குத் துன்பம் வரமுடியுமா?” என்றாள்.

‘விராவ அரும்புவிக்கு எலாம் வேதமே அன
இராமனைப் பயந்த எற்கு இடர் உண்டோ?’

[விராவு - பல்வகை உயிர்களும் கலந்து
வாழ்கிற; வேதம் - இன்னவாறு மக்கள்
ஒழுக வேண்டுமென்பதை விதிப்பன
விதித்து, விலக்குவன விலக்கிக் காட்டு
கின்ற வேதம் போல, இராமனும் தன்னு
டைய ஒழுக்கத்தால் வாழ்ந்து காட்டிய
தால் வேதம் மேற் கோளாதல்போல,
இராமனது ஒழுக்கமும் மேற்கோளா
யிற்று; பயந்த - பெற்ற] (250—55);

இராமன் பால் ஆழ்ந்த பேரன்புடைய
கைகேயி கூறியதைக் கேட்ட கூனி, “உன்

நன்மையும் செல்வமும் நனிந்தன; கோசலை தன் அறிவினால் நல்வாழ்வு பெற்றாள்” என்றாள்.

“மன்னர் மன்னனான தயரதனைக் கணவனாகவும், புகழ்மிக்க பரதனைப் புதல்வனாகவும் பெற்றதைவிடக் கோசலைக்கு மேலான வாழ்வு என்ன இனி வரப் போகிறது” என்றாள் கைகேயி.

கூனி “ஆண்கள் எள்ளி நகையாடவும், வீரத்துக்கு இழுக்கு ஏற்படவும், பெண்ணாகிய தாடகையைக் கொன்ற இராமன், நாளை முடிசூடப் போகிறான்; இதுவே கோசலை பெறப் போகும் மேலான வாழ்வு” என்றாள்.

இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் கோசலையைப் போன்றே பெருமகிழ்ச்சி அடைந்த கைகேயி, அந்த எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடாக, அந்த மகிழ்ச்சியான சேதி சொன்ன கூனிக்கு ஓர் உயர்ந்த மாலையைப் பரிசாக வழங்கினாள்.

4ல்லிடை உகுத்த அமுதாம் பரதன்

அவ்வளவுதான்! கூனி கோபம் மிகக் கொண்டு இரைந்தாள்; அதட்டினாள்; வைதாள்; கண்ணில் தீப்பொறி பறக்க

விழித்தாள்; மாலையை எறிந்தாள். கைகேயியை நோக்கி, “நீ அறிவில்லாதவள்! உன் மகன் பரதனோடு துன்பம் அடையவே போகிறாய். ஆனால் நான் உன் சக்களத்தியின் தாதிகளுக்கு அடிமை செய்யப் பெற்றுக்க மாட்டேன். முடிசூடியதும் இராமனும், சீதையும் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்க, உன் மகன் பரதன் வெறுந்தரையில் இருக்கவேண்டும். கோசலை மறவாமல் தன் மகனுக்கு நல்லதைச் செய்துவிட்டாள். நீ பெற்றதால் பரதன் அரச பாக்கியம் பெறாமல், பிறவாதவனாகிவிட்டான். இந்த இராஜ்ஜியத்தை இராமன் தன் தம்பி இலக்குவனுடன் ஆளப் போவதால், பரதன் நாட்டைவிட்டு, விரதம் பூண்டு, காடு செல்வதே நல்லது. இப்படி ஆளும் பேற்றினை இழந்த பரதனை, அரசன், கேகயநாட்டிற்கு அனுப்பிய காரணம் இப்போதுதான் புரிகிறது. அரச குடியில் பிறந்து, அரண்மனையில் வளர்ந்து, பின் அரச குலத்தில் புகுந்து பேரரசியான நீ, மிகப் பெரிய துயரக் கடலில் விழப் போகிறாய். உன் மகனை அரசரிமை பெறுவித்து, நீ இன்னமும் மேன்மையடையும் வகையை நீயே உணரவில்லை; நான் சொல்லியும் கேட்கவில்லை. பரதனிடம்

நிரம்பிய கல்வி, இளமைச் சிறப்பு, வில் தொழில் தேர்ச்சி, அளவற்ற ஆற்றல், அழகு, வீரம் ஆகியவை இருந்தும், அனைத்தும் புல் வெளியிற் சிந்திய அமுதம்போல் அல்லவா ஆகிவிட்டது.” என்று பெரிய உரை நிகழ்த்தினாள்.

மயில் முறைக் குலத்துரிமை

மந்தரை இவ்வாறு சொன்ன, தன் வாயும் கசக்கும்படியான வார்த்தைகளைக் கேட்ட கைகேயி கோபம் மிகக் கொண்டு கூறினாள், “இச் சூரிய குலத்தவர் தம் உயிரும், பொருளும் போவதானாலும் தம் முறைமை தவறாதவர். தன் மூத்த குஞ்சுக்கே கொண்டை முளைக்கும் மயில் முறைக் குலத்திற்கும், மனுவின் நெறி வந்த குலத்திற்கும் இழுக்கு உண்டாகும்படி உன் கீழான புத்தியால் என்ன வார்த்தையெல்லாம் சொன்னாய்? ஊழ்வினை உன்னைத் தூண்ட உன் மனதிற்கு நல்லவையென்று தோன்றுவதை யெல்லாம் சொன்னாய். அதற்காக உன் நாவை அறுக்காது பொறுத்துக் கொள்கிறேன். இதைப் பிறர் அறிய நேர்ந்தால் பெருங் குற்றத்துக்கு ஆளாவாய். என் கண் முன் நில்லாது போய் விடு.”

ஆனால் மந்தரை அவளை விட்டுப்போகாது, அவள் அடியில் வீழ்ந்து, அவளைத் தஞ்சமடைந்த தான், அவளுக்கு நல்லது சொல்லாமல் போக இயலாது என்றும் கூறி மீண்டும் போதனை செய்யத் தொடங்கினாள்:

“முத்தவனுக்குத்தான் அரசரிமை என்றால், அவனைவிடப் பெரியவனான மன்னன் இருக்கும்போது இராமன் முடி சூடலாமா? அப்படி இராமன் சூடும்போது, அவனுடைய இளவலான பரதன் ஏன் முடி சூடக்கூடாது? முற்றுந் து ற ந் த முனிவர்களுக்குக்கூட, பெற்றற்கரிய பெருஞ் செல்வம் கிடைத்த பின் அவர்கள் மனநிலை மாறுபடும். அப்படியிருக்க இராமன் இவ்வரசைப் பெற்றதும் மனம் மாறி, உனக்கும் பரதனுக்கும் மனம் உடையும்படி ஏதேனும் துன்பம் விளைவிக்க மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்?

“அறன் நிரம்பிய அருளுடை அருந் தவர்க்
கேனும்,
பெறல் அருந்திருப் பெற்றபின், சிந்தனை
பிறிதுஆம்;” (253—79)

சுற்றமும் கெடும்

இராமன் அரசாண்டால், பொறாமைக் குணமுடைய கோசலைக்கே உலகம் உடை

மையாகும். அதனால் அவளாகப் பார்த்து உதவுகிற பொருளே, உனக்கும் உன் மகன் பரதனுக்கும் கிடைக்கும். உன்னை வந்து இரப்பவர்களுக்கு நீ, உன் மாற்றாளாகிய கோசலையிடம் இரந்தா பொருள் வாங்கிக் கொடுக்கப் போகிறாய்? அல்லது நம்மிடம் பொருள் இல்லையே என்று வெட்கப்படுவாயா? இல்லை, வருத்தமடைந்து உயிர் விடுவாயா? உன்மீது மிகவும் அன்பாக உள்ள உன் கணவனை அஞ்சியே, சீதையின் தந்தையாகிய சனகன், உன் தந்தைமீது படையெடுக்கவில்லை. இராமன் அரசன் ஆனால், உன் தந்தை நிலை என்னாகும்? உன் அறியாமையால் உனக்கும், நீ பிறந்த குலத்திற்கும் ஆபத்து. வேறு பகையரசர்கள் உன் தந்தைக்குக் கேடு செய்தால், அப்போது இராமன் உன் தந்தைக்கு உதவுவானா? உதவாவிட்டால் என்னாகும்? அது மட்டுமா? இராமன் அரசன் ஆனால் அவனுக்குப் பிறகு, அவ்வரசு அவன் பிள்ளைகளுக்கும், அவனைச் சார்ந்துள்ள இலக்குவனுக்கும் கிடைக்குமேயல்லாமல், பரதனுக்கோ, அவன் பிள்ளைகளுக்கோ கிடைக்குமா?"

சிந்தையும் திரிந்தது

இதுவரை கூனி சொல்லி வந்த வார்த்தைகளால், சிறிது சிறிதாகக் கைகேயியின் மனம் திரியத் தொடங்கி, பரதன் அரசு பெறுவதற்கும், பெருமையுறுவதற்கும் இனி வழியில்லை என்றதும் மாறிவிட்டது. அரசுக்கர்கள் செய்த பாவமும், நல்லோர்கள் செய்த தவமும் தூண்ட, அவற்றின் பயனாய் கைகேயியின் தூய சிந்தை திரிந்தது; அவளுக்கே இயல்பான நல்ல அருள் நெஞ்சத் தையும் துறந்தாள்.

“அரக்கர் பாவமும், அல்லவர் இயற்றிய அறமும், துரக்க, நல்அருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்; இரக்கம் இன்மைஅன்றோ, இன்று, இவ் உலகங்கள், இராமன் பரக்கும் தொல்புகழ் அமுதினைப் பருகு கின்றதுவே?” (254—86)

[அல்லவர்-அரக்கர் அல்லாதோர் (நல்லோர்); துரக்க-தூண்ட; மடமான்-இளமான் போன்ற கைகேயி; பரக்கும்-எங்கும் பரந்து விரிகின்ற]

உள்ளமும் கோடிய கொடியாள் கூனி

இவ்வாறு மனந் திரிந்த கைகேயி கூனியை நோக்கிப் புகழ்ந்து தன் மகன் முடிபுனைவதற்கு ஓர் உபாயம் கூறுமாறு வேண்டினாள். இதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த கூனி, முன்பு சம்பராசனுடன் போர் நடந்த போது தயரதன் உயிரைக் காப்பாற்றியதற்காகக் கைகேயிக்கு அவன் அளித்த இரண்டு வரங்களையும் இப்போது தரும்படியும், அதில் ஒன்றால் பரதனுக்கு அரசையும், மற்றொன்றால் இராமனைப் பதினான்கு ஆண்டுகள் காட்டிற்குப் போய் விடும்படியும் கேட்டுப் பெறும்படியும் வழி சொன்னாள். இவ்வாறு யோசனை சொன்ன கூனியைக் கைகேயி வாழ்த்திப் பரிசுப் பொருள்கள் அளித்து, அவ்விதமே இரண்டு வரங்களையும் அரசனிடம் அன்றே கேட்டுப் பெறுவதாகவும், அப்படிப் பெறாவிட்டால் அரசன் முன் தன் உயிரை விட்டு விடுவதாகவும் சொல்லி, கூனியை அனுப்பி வைத்தாள்.

(மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலத்தின் சுருக்கம்)

3. கைகேயி வரம் கேட்டாள்!

சிறந்த தீயாள்

கூனியின் வஞ்சனையால் மனம் மாறிய கைகேயி தன் அலங்காரத்தை அழித்தாள்; அணி மணிகளைத் துறந்தாள்; தன் தலையை விரித்துப் போட்டாள்; நெற்றித் திலகத்தை அழித்தாள். கைகேயியின் அரண்மனைக்கு வந்த தயரதன், கைகேயியின் அலங்கோல நிலைமையைக் கண்டு, துணுக்குற்று, என்ன நடந்தது என்று பதறினான். யாரேனும் கைகேயியை நிந்தித்திருந்தால், அவர்கள் இறப்பது உறுதி என்றான். இதனைக் கேட்ட கைகேயி அழுது கொண்டே, அவன் முன்பு தருவதாகச் சொன்ன இரண்டு வரங்களையும் தர வேண்டுமெனக் கேட்டாள்.

கைகேயியின் கருத்தை அறியாத தயரதன்,

‘உள்ளம் உவந்துள செய்வென்; ஒன்றும்
உலோவேன்;

வள்ளல் இராமன் உன் மைந்தன் ஆணை’

என்றான்.

[உவந்தது - விரும்பியது; உலோவேன்-
உலோபம் (கஞ்சத்தனம்) செய்ய மாட்
டேன்.] (256—11)

உடனே கைகேயி தயரதன், முன்பு, சம்ப
ராசர யுத்தத்தின்போது தருவதாக வாக்
களித்த வரங்கள் இரண்டையும் தரவேண்டு
மெனக் கேட்டாள்.

தான் முன்பு கொடுத்த வரங்களைப்
பெறுவதற்கு இவ்வளவு வருத்திக்கொண்டு,
துன்பப்பட்டுக் கொண்டு கேட்கவேண்டிய
அவசியமே இல்லையென்றும், உடனே வரங்
களைக் கேட்டால் தருவதாகவும் தயரதன்
சொன்னான்.

தீயளாகிவிட்ட கைகேயி ஒரு வரத்தால்,
தன் மகன் பரதன் உலகாள வேண்டுமென்
றும், மற்றொரு வரத்தால் சீதையின் கணவ
னாகிய இராமன் காடாளச் செல்ல வேண்டு
மெனவும் கேட்டாள்.

‘ஏய வரங்கள் இரண்டின், ஒன்றினால், என்
சேய் உலகுஆள்வது; சீதைகேள்வன் ஒன்றால்
போய் வனம் ஆள்வது’ எனப் புகன்று,

நின்றாள்—

தீயவை யானினும் சிறந்த தீயாள்.

(257—14)

நாவின் ஈந்த சோகவிடம்

அவ்வளவுதான்! இந்தக்கொடுமையான சொற்களைக் கேட்டதும் தயரதன் பாம்பு தீண்டின யானையைப் போல் விழுந்தான்; வேதனையால் துடித்து, உருண்டு புரண்டான்; கைகேயியின் திடீர் மனமாற்றத்திற்கான காரணம் புரியாத தயரதன், என்ன காரணம், வஞ்சகர் யாரும் அவளை மாற்றி விட்டார்களா? என்று கேட்டான். கொஞ்சமும் அயராத கைகேயி, உடனே பளீரென்று, தான் திகைக்கவுமில்லை, வஞ்சகர் யாரும் தன்னை மாற்றவுமில்லை என்றும், முன்பு தருவதாகச் சொன்ன வரங்களைத் தந்தால் சரி, இல்லாவிட்டால் உயிர் துறப்பதாகவும் சொன்னாள்.

தன் மைந்தன் இராமன் அலாது வேறு உயிர் இல்லாத தயரத மன்னன், இதைக் கேட்டதும் வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்ததுபோல் வேதனையுற்றான்.

இவள் மனம் மாறமாட்டாளோ என்று ஐயுற்ற தயரதன், இவளை இரந்தாவது இவளை மாற்றிவிடலாம் என்று அவள் கால்களில் விழுந்து கெஞ்சினான்.

மற்றையதொன்றும் மற

“உன் மகன் பரதன் இவ்வரசை ஏற்கவே மாட்டான். அப்படியே ஒருவேளை பரதன் ஏற்றுக் கொண்டாலும், உலகோர் அதனை ஏற்க மாட்டார்கள். இராமனாக அரசைக் கேட்கவில்லை. நான் அவனை வேண்டிக் கொள்ளவேதான் அவன் இசைந்தான். அவனாகவே உன் மகன் பரதனுக்கும் தருவான். இதற்கு மேலும் உனக்கு வரம் வேண்டுமெனில் அரசை மட்டும் ஏற்றுக் கொள். மற்றொன்றான இராமன் கானகம் செல்ல வேண்டுமென்பதை மறந்துவிடு. பேய்கூட தன்னை ஒருவர் இரந்து வேண்டினால் மன மிரங்கி, தாய் ஒருத்தி தருவதுபோல, வேண்டியதைத் தரும். நான் வேண்டும் இதனை நீ தரக்கூடாதா?”

“கண்ணே வேண்டும்” என்னினும் ஈயக் கடவேன்; என் உள்நேர் ஆவி வேண்டினும், இன்றே உனது அன்றோ?—
பெண்ணே! வண்மைக் கேகயன் மானே!—
பெறுவாயேல்!
மண்ணே கொள் நீ; மற்றையது ஒன்றும்
மற’— (259—32)
என்றான்.

[வண்மைக் கேகயன் — வள்ளல்தன்மை
நிறைந்த கேகய மன்னன்] (259—23)

இப்படிப் பல பல பன்னிப் பன்னி இரந்தான் தயரதச் சக்கரவர்த்தி. ஆனால் தன் நேர் இல்லாத் தீமை புரியத் தொடங்கிய தீயவளான கைகேயி ஒரு சிறிதும் உள்ளம் தடுமாறினாள் இல்லை. முன்னே தந்த வரங்களை இப்போது தரமறுத்தால் வாய்மைக்கு இனி யார் உளர் என்று கேள்வி கேட்டு மடக்கினாள்.

வரம் கொடுத்தான்

பரதனுக்கு வேண்டுமானால் அரசை எடுத்துக் கொள்ளட்டும்; ஆனால் தன் உயிருக்கு உயிரான இராமன் நாடு விட்டுப் போகாமலிருக்கச் செய் என மறுபடியும் ஆசையால் கைகேயியிடம் கெஞ்சினான் தயரதன். இராமன் வனம் சென்றால் அவனைப் பிரிந்து தான் உயிர் வாழ மாட்டாமையால் ‘உன் அபயம் என் உயிர்’ என்றும் கெஞ்சினான். ஆனால் மரத்தைப் போன்ற நெஞ்சங் கொண்ட கைகேயி தொஞ்சமும் ஈவு, இரக்கமற்றவளாய் தான் தந்த வரத்தைத் தவிர்க எனல் அறமாகுமா என்று விடாப்பிடியாய்க் கேட்டாள். அப்போதும் தயரதன் தன் முயற்சியில் தளராது,

“தன் கணவர் உயிரைத் தானே கொன்ற பெண்டிர் உண்டோ? உன் நா அம்பால் என் உயிரைக் கொள்ளப் போகிறாய். அரசாளும் மன்னர் முதல் வானுலகாளும் தேவர் வரை பலரையும் எல்லா வல்லமையாலும் வென்ற எனக்குக் கடைசியில் என் மனைவியாலே, ஒரு பெண்ணாலே கேடுற்று இறந்தேன் என்ற இழிசொல் பெற்றேனே?” என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்க்கிறான்.

தயரதன் எவ்வளவு மன்றாடியும் மனம் மாறாத கைகேயி தயரதன் குலத்தில் முன் தோன்றிய சிபிச் சக்கரவர்த்தி தன் வாக்கைக் காப்பற்ற தன் சதையை அறுத்துக் கொடுத்ததை தயரதனுக்கு நினைவூட்டி, கொடுத்த வரத்தை மதியாவிட்டால் வாய்மை என்னாகும் என்றாள். இனி வரத்தைக் கொடுக்கவிட்டால் கைகேயி உயிரை விட்டு விடுவாள், அதனால் தான் வாக்குத் தவறினோம் என்ற அவப்பெயர் ஏற்பட்டு விடும் என்றுணர்ந்த தயரதன் “நீ கேட்ட வரத்தைத் தந்தேன். இராமன் காடாள், நான் இறந்து போய் வானுலகாள்வேன். நீ, உன் மகனோடு பழியாகிய வெள்ளத்தில் நீந்திக் கொண்டிருப்பாயாக!” என்று வரத்தை அளித்து வாய்மையைக் காத்து,

மனஞ் சோர்ந்து மயங்கி விழுந்தான் .
கைகேயி தன் காரியம் நிறைவேறிய களிப்பில்
உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தாள் .

ஃ

ஃ

ஃ

விடிந்தது - விழாக் கோலம் பூண்டனர்

இராமன் முடிகுட வேண்டிய பொழுது
புலர்ந்தது. நிலா முகம் கொண்ட பெண்
ஒருத்தியாம் கைகேயியின் செயலைக் கண்டு
மைந்தர் முன் நிற்க வெட்கப்பட்டு ஓடும்
பெண்ணைப்போல் போனாளாம் இரவாகிய
நங்கை. தயரதனின் நிலையைக் கண்டு
வருந்தி தங்கள் சிறகாகிய கைகளால் வயிற்
றில் அடித்துக் கொண்டு அழுவதுபோல்
கூவினவாம் கோழிகள். கைகேயியின் செய
லுக்கு உள்ளம் கொதித்து அவளை வைவன
போன்று பறவைகள் எல்லாம் ஒலித்
தனவாம்.

ஏழையால்,

வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன் மயங்கி
விம்மியவாறு எலாம்
கண்டு, நெஞ்சு கலங்கி, அம்சிறை ஆன
காமர் துணைக் கரம்
கொண்டு, தம்வயிறு ஏற்றி ஏற்றி விளிப்ப
போல்வன—கோழியே.

[ஏழை-பெண் (இங்கே கைகேயி); தொங்கல்-மாலை; காமர்-அழகிய] (262—51)

தோய் கயத்தும், மரத்தும், மென்சிறை
துள்ளி, மீதுளழு புள்ளலாம்
தேய்கை ஒத்த மருங்குல் மாதர் சிலம்பின்
நின்று சிலம்புவ —
கேகயத்து அரசன் பயந்த விடத்தை இன்னது
ஓர் கேடு சூழ்
மாகயத்தியை, உள்கொதித்து, மனத்து
வைவன போன்றவே

[கயம்-குளம்; தேய்கை ஒத்த மருங்குல்-
தேய்வது போன்ற சிற்றிடை; சிலம்புவ-
ஒலிப்பன; மாகயத்தி-மிக்க கீழ்மைக்
குணம் கொண்டவள்] (262—52)

ஆடவரும், பெண்டிரும் மிகுந்த உற்சா
கத்துடன் இராமன் முடிசூடுவதைக் காணப்
போகும் மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்தனர்.
இராமனின் தம்பியர் போல இளைஞர்கள்
எல்லாம் விழாவை எண்ணி மகிழ்ந்தனர்.
இளம் பெண்களோ, பாதங்களில் செம்பஞ்சுக்-
குழம்பை அழகுறப் பூசி, பால் போன்ற
வெண்மையான சங்கு வளையல்களைக் கை
களில் அணிந்தார்கள்; கண்களுக்கு மை
இட்டனர்; அன்றலர்ந்த மலர்களைச்
சூடினர். மங்கையர்கள் எல்லாம் தம்தம்

புதல்வர் முடிசூடுவது போல மகிழ்ந்ததால்
கோசலையின் மனத்தை ஒத்தார்கள்; வேதம்
வல்ல அந்தணர்கள் வசிட்டனைப் போன்
றிருந்தார்; திருமணமாகாத இளம் பெண்கள்
சீதாபிராட்டியைப் போல மகிழ்ந்தனர்;
வயது முதிர்ந்த ஆண்கள் எல்லாம்
தயரதனைப் போன்றிருந்தார். நகரத்தின்
தெருக்களில் எல்லாம் மக்கள் திரண்டனர்.
அந்த விடியற்காலைப் பொழுதிலும் பல
வகை இசைக் கருவிகள் ஒலித்தன. எங்கும்
இசை வெள்ளம் நிறைந்தது.

வங்கியம் பல தேன் விளம்பின; பாணி
முந்துறு வாணியின்
பங்கி அம்பரம் எங்கும் விம்மின; பம்பை
பம்பின; பல்வகைப்
பொங்கு இயம் பலவும் கறங்கின; நூபுரங்கள்
புலம்ப, வெண்
சங்கு இயம்பின; கொம்பு அலம்பின, சாம
கீதம் நிரம்பவே

[வங்கியம் - இசைக்குழல்; தேன் - 'இங்கே,
தேன் போன்ற பண்கள்; வாணி-வாயி
னால் வாழ்த்தும் வாழ்த்தொலிகள்
அம்பரம்-திசை; விம்மின-நிறைந்தன;
பம்பை-பம்பை வாத்தியம்; பம்பின-
இசைத்தன; கறங்கின - ஒலித்தன;

நாபுரங்கள் - மகளிரின் காற்சிலம்புகள்
கொம்பு-ஊதுகொம்பு; அலம்பின-ஒலித்
தன; சாமகீதம்-சாமவேதம்] (264—64)

முடிசூட்டு விழாவைக் காண, தேவர்கள்
அமுதம் பருக வந்ததுபோல, அரசர்கள்
கூட்டமாக வந்து மண்டபத்தே குழுமினர்.
நான்மறை வல்லாரும் வந்து சேர்ந்தனர்.
முடிசூட்டு விழாவிற்கான மங்கலப் பொருட்
களுடன், வேத விற்பன்னர்கள் மறை ஒதிக்
கொண்டு உடன்வர, வசிட்ட முனிவர்
வந்தார். கங்கை முதல் எல்லாப் புனித நதி
களின் நீரையும், கடல்நீரையும் குடங்களில்
வைத்து ஓமம் முதலான சடங்குகளை
எல்லாம் செய்தார். சோதிட வல்லுநர்கள்
நன்முழுத்த நேரம் நெருங்கியது என்று கூற
வும், வசிட்டர் அமைச்சர் சுமந்திரனை
அழைத்து தயரதனை அழைத்து வருமாறு
பணிக்க, அவனும் மகிழ்ச்சியுடன் சென்
றான்.

நும் பணி மறுப்பெனோ?

தயரதனை அவனுடைய அரண்மனை
யில் காணாததால், கைகேயியின் அரண்
மனையில் இருப்பதை அறிந்து, அங்கு போய்
தன் வருகையை அறிவித்தான். அதற்குக்
கைகேயி இராமனை அங்கு அழைத்து

வருமாறு சொன்னாள். உடனே சுமந்திரன் இராமனிடம் சென்று சிற்றன்னை அழைப்பதாகக் கூறி, முடிசூட விரைவில் வருக எனவும் அழைத்தான்.

இராமன் திருமாலைத் தொழுது, மன்னர்கள் கடல்போல் உடன் சூழ்ந்து வர, தெய்வ கீதங்கள் ஒலிக்க, தேரில் ஏறிப் புறப்பட்டான். வழிநெடுகிலும் அவனைக் கண்ட மாந்தர் எல்லாம் வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

இராமன் வருவதை அறிந்த கைகேயி, தயரதன் தன் வாயால் இராமனைக் காட்டிற்குப் போ எனச் சொல்லமாட்டான் என உணர்ந்ததால், தானே சொல்ல முற்பட்டாள். வந்த இராமன் கைகேயியின் முன்னே விழுந்து வணங்கி எழுந்து, வாய் புதைத்து, பணிவுடன் நின்றான். அவனை நோக்கி கூற்றம் என்ற பெயர் பூணாமலேயே கொடுமை பூண்டவளான கைகேயி இராமனின் தந்தை அவனுக்கு உரைக்கும் படியாகச் சொன்ன செய்தி ஒன்று உண்டு என்றாள்.

தந்தையே கட்டளையிட, அதைத் தாயே சொல்லுவதானால் தான் மிகவும் பாக்கியம் பெற்றதாகவும், அது தன் தவப் பயன் என்றும், தனக்குத் தந்தையும் தாயு

மான அவளே ஆணையிட, அதை நிறை
வேற்றக் காத்திருப்பதாகவும் சொன்னான்
இராமன்.

‘எந்தையே ஏவ, நீரே உரைசெய் இயைவது
உண்டேல்,
உய்ந்தனென் அடியேன்;

.....
தந்தையும் தாயும், நீரே; தலைநின்றேன்;
பணிமின்’..... (270—110)

உடனே கைகேயி சொல்லத் தொடங்
கினாள். “பரதனே நாட்டை ஆளவும், நீ
போய் பதினான்கு ஆண்டுகள் காட்டில்
தவம் மேற்கொண்டு புண்ணிய தீர்த்தங்களில்
நீராடி வரவேண்டுமென தயரதன் கட்டளை
இட்டுள்ளான்” என்றாள்.

“ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள, நீ
போய்,
தாழ்இருஞ் சடைகள் தாங்கி, தாங்க அருந்
தவம்மேற் கொண்டு,
பூழிவெங் கானம் நண்ணி, புண்ணியப்
புனல்கள் ஆடி,
ஏழ்—இரண்டு ஆண்டின் வா” என்று,
இயம்பினன் அரசன்’ என்றாள்.

[ஆழி-கடல்; பூழி-புழுதி] (270—111)

இதைக் கேட்டதும் இராமனின் திரு
முகம் அன்றலர்ந்த தாமரைப் பூவைவிடப்
பொலிந்து அழகாக விளங்கியது.

இப்பொழுது எம்மனோரால் இயம்புதற்கு
எளிதோ? யாரும்
செப்ப அருங் குணத்து இராமன் திருமுகச்
செவ்வி நோக்கின்,
ஒப்பதே முன்பு பின்பு; அவ்வாசகம் உணரக்
கேட்ட
அப்பொழுது, அலர்ந்த செந்தாம ரையினை
வென்றது அம்மா!
(270—112)

தந்தை வேண்டியதால் தட்டமாட்
டாமல் அரசபாரம் சுமக்க இசைந்த
இராமன், இப்போது அரசபாரம் ஏற்க
வேண்டியதில்லை எனக் கேட்டதும், வண்டி
யிற் பூட்டப்பெற்ற எருது அருள் நிரம்பிய
ஒருவனால் அவிழ்த்து விடப்பட்டால் எவ்
விதம் மகிழ்ச்சி அடையுமோ, அவ்விதம்
மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

தெருளுடை மனத்து மன்னன் ஏவலின் திறம்ப
அஞ்சி
இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு
இயைந்து நின்றான்,

உருளுடைச் சகடம் பூண்ட, உடையவன்
உய்த்தகார் ஏறு
அருளுடை ஒருவன் நீக்க, அப்பிணி
அவிழ்த்தது ஒத்தான்

[தெருளுடை-தெளிவு உடைய; சகடம்-
வண்டி; பிணி-கட்டு] (270—113)

அவன் கைகேயியை நோக்கிச் சொன்னான். “அரசன் கட்டளையானால் என்ன, உங்கள் கட்டளையானால் என்ன? அதை மறுப்பேனா? என் தம்பி பெற்ற செல்வம் நான் பெற்றதே, எனக்கு இதை விடப் பேறு என்ன உண்டு? இக்கட்டளையை சிரமேற் கொண்டு இன்றே கானகம் புறப்படுகிறேன். விடைகொடுங்கள்” என்று கூறி, கைகேயியை மீண்டும் வணங்கி, தந்தை இருந்த திசை நோக்கிப் பணிந்து வெளியேறி கோசலை அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றான்.

‘மன்னவன் பணி அன்றாகின், நும்பணி
மறுப்பெனோ? என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன்
பெற்றது அன்றோ?
என் இனி உறுதி அப்பால்? இப்பணி
தலைமேல் கொண்டேன்;
மின்ஒளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன்;
விடையும் கொண்டேன்,
[கைகேயி சூழ்வினைப் படலச் சுருக்கம்]
(270—114)

4. இராமன் வனமாளம் புறப்பட்டான்

நின்னினும் நல்லன்

இராமன் முடிசூடியதும், அரச மரபிற்
குரிய சின்னங்களான வெண்சாமரமும்,
வெண் கொற்றக் குடையும் சூழ வருவான்
என்று மனப் பூரிப்போடு எதிர்பார்த்துக்
காத்துக் கொண்டிருந்த கோசலையின்
முன்னே அப்படிப் பெற்ற சின்னங்கள் எதுவு
மின்றி இராமன் தன்னந் தனியனாய் வரவும்
கோசலை துணுக் குற்றாள்.

குழைக்கின்ற கவரி இன்றி, கொற்ற வெண்
குடையும் இன்றி,
இழைக்கின்ற விதி முன்செல்ல, தருமம் பின்
இரங்கி ஏக,
'மழைக்குன்றம் அனையான் மௌலி
கவித்தனன் வரும்' என்று
தழைக்கின்ற உள்ளத்து அன்னாள்முன், ஒரு
தமியன் சென்றான்.

[குழைக்கின்ற-வீசுகின்ற; மௌலி-முடி]

(271-1)

இராமன் அவள் பாதங்களில் வணங்கி
யதும், முடிசூடுவதற்கு இடையூறு ஏதேனும்
உண்டாயிற்றா என்று வினவினாள். உடனே

இராமன் அவளுடைய அன்பு நிறை மகனும், குற்றமற்ற தன் தம்பியுமாகிய பரதன் முடிசூடுகிறான் என்று பதில் சொன்னான். அதைக் கேட்ட கோசலை “மூத்தவனிருக்க இளையவன் முடிசூடுதல் முறையல்ல என்ற ஒன்றைத் தவிர மற்றபடி சரியே, ஏனென்றால் பரதன் குணம் மிக்கவன்; குறை இல்லாதவன்; உன்னைவிட நல்லவன்; அது மட்டுமல்ல, அரசன் கட்டளையை மறுக்காமல் ஏற்பது அறம் என்பதோடு அரசை உன் தம்பிக்கு நீ மனமுவந்து அளித்து அவனுடன் ஒன்றுபட்டு பல்லாண்டு வாழ்வாயாக” என்றாள்.

‘முறைமை அன்று என்பது ஒன்று உண்டு;
மும்மையின்
நிறை குணத்தவன்; நின்னினும் நல்லனால்;
குறைவு இலன், எனக் கூறினள்-நால்வர்க்கும்
மறுவில் அன்பினில், வேற்றுமை மாற்றினாள்.
(271—4)

கோசலையின் சோகம்

அதற்குப் பிறகு இராமன் தயரதன் தன்னை நன்னெறியில் செலுத்துவதற்காக ஏவிய பணியும் ஒன்று உண்டு என்றான். அது என்ன என்று கோசலை கேட்டதற்கு இராம

னைப் பதினான்கு ஆண்டுகள் காட்டில் கீர்த்தி மிக்க தவசியருடன் வாழ்ந்து திரும்பு மாறு தயரதன் பணித்துள்ளதாகச் சொன்னான். அவ்வளவுதான்; கோசலை திகைத்தாள்; அழுதாள்; புரண்டாள். மன்னன் இராமனை நாட்டை அரசாளச் சொன்ன சொல் வஞ்சனையோ எனத் துயருற்றாள். இராமனைப் பிரிந்து தான் வாழமுடியுமா என்று கைகளை நெரித்தாள்; அவன் பிறந்த வயிற்றைப் பிசைந்தாள்; புழுங்கினாள்.

இராமன் கோசலையைத் தேற்றி, “வாய்மையிற் சிறந்த நம் அரசரை வாய்மை தவறும்படி செய்யலாமா? சிறந்த தம்பியாகிய பரதன் நாடாளவும், தந்தை சொல்லை தலைமேற் கொண்டு வனத்தில் வாழ்ந்து திரும்பும் பேறும் பெற்றுள்ளேன். தந்தையின் கட்டளையை மீறலாமா? இதற்கு நீங்கள் வருந்தாதீர்கள்” என ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறினான்.

அதற்குக் கோசலை, “அரசன் கட்டளையை மீறி காட்டிற்குப் போகாதே என்று நான் தடுக்கவில்லை. அப்படியானால் உன்னைப் பிரிந்து உயிர்வாழ முடியாத என்னையும் உடன் அழைத்துச் செல்” என்றாள்.

இராமன், “தாயே! என்னைப் பிரிந்து வருந்தும் சக்கரவர்த்திக்கு ஆறுதலாக உடனிருக்காமல் என்னுடன் நீங்கள் கானகம் வருதல் தகுமோ? என் தம்பிக்கு முடி சூட்டிய பின், சக்கரவர்த்தி அரசுச் செல்வத்தைத் துறந்து வனம் புகுந்து தவம் செய்யத் தொடங்கும் நாளில் தாங்கள் உடனிருந்து உற்றன செய்ய வேண்டாமா? இந்தப் பதினான்கு ஆண்டுகளைப் பதினான்கு நாட்கள் போலக் கழித்துத் திரும்பி வருவேன். முன்னே நான் விசுவாமித்திர முனிவரோடு கானகம் சென்றபோது அவர் வேள்வி காத்து நற்பெயரும், சிறந்த மந்திரங்களையும், வித்தைகளிற் தேர்ச்சியும் பெற்றேன். அவர் போன்ற பல முனிவர்களுக்கு இப்போது வழிபாடு செய்து, ஞானத்தையும், வித்தைகளையும் பெற்று, தேவர்களின் அன்பையும் பெற்றுத் திரும்புவேன். என் முன்னோரான சகரபுத்திரர்கள், பரசுராமன் முதலானோர் தந்தை சொல்லைச் சிரமேற் கொண்டொழுகுதலே தருமம் என்று வாழ்ந்து புகழ் பெறவில்லையா?” என்று பலவாறாகக் கூறி கோசலைக்குச் சமாதானம் கூறினான்.

இதையெல்லாம் கேட்ட கோசலை இவன் காடு செல்வது நிச்சயம் என்று

உணர்ந்து, பரதன் வேண்டுமானால் நாட்டை ஆளட்டும், ஆனால் இவன் வனம் செல்லாமல் இருக்கும்படி மன்னரை வேண்டிக்கொள்ளலாமென தயரதனை நாடிப்போனான். அப்படிப் புறப்பட்ட தாயை இராமன் தொழுது, கோசலையின் துயரைத் தீர்க்கக் கூடியவள் சுமித்திரை என்று கருதி சுமித்திரையின் அரண்மனை நோக்கிச் சென்றான்.

வசிட்டன் முயற்சி

தயரதன் கைகேயியின் அரண்மனையில் இருத்தலை அறிந்து கோசலை அங்கே சென்று, அரசன் மூர்ச்சையுற்றுத் தரையில் கிடத்தலைக் கண்டு துயரம் தாங்காமல் தானும் தரையில் மயங்கிச் சாய்ந்தாள். சிறிது தெளிந்ததும் புலம்பினாள். அப்போது அவளுடைய அழகுரல் கேட்டு நடப்பது என்ன அறிந்து வருமாறு வசிட்ட முனிவரை மற்ற மன்னர்கள், முனிவர்கள் வேண்டி, அதன்படி அங்கு வந்த வசிட்டரும் என்ன நடந்தது என்று அறியாது கைகேயியை வேண்டி, அவள் தன்னால் நிகழ்ந்ததை எல்லாம் தானே தெரியச் சொன்னாள்.

வசிட்டர் தயரதனை நீர் தெளித்து மயக்கம் தெளிவிக்க, அவன் இராமா,

இராமா என்று மைந்தன் பெயரையே கூறக் கேட்டு, “கவலைப் படாதே, மன்னா! கைகேயியே இராமனுக்கு அரசை அளிப்பாள். அவன் காடு செல்ல மாட்டான்” என்று ஆறுதல் கூறினார்.

தயரதன் வசிட்டரை நோக்கி எப்படியாவது தான் கைகேயியிக்குக் கொடுத்த வரம் பொய்யாகாமலும், இராமன் கானகம் போகாமலும் அவர்தான் செய்ய வேண்டுமென இறைஞ்சினான்.

வசிட்டர் கைகேயியைப் பார்த்து அவள் இராமனுக்கு அரசை அளித்து அவள் கணவரின் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றார். அதற்குக் கைகேயி விம்மி அழுது அரசர் கொடுத்த வரத்தைத் தராது பொய்த்தார் என்றால் தான் உயிரைப் போக்கிக் கொள்வதாகச் சொன்னாள்.

கணவன் உயிர் விடுவான் என்று கூறியும் விடாது கொடுஞ் சொற்களைக் கூறிய கைகேயியை முனிவர் சினம் கொண்டு கோபித்தார். வசிட்டரின் வார்த்தை மூலம் கைகேயி ஏற்கனவே இராமனை வனமாள்ப் போகச் சொல்லியதை அறிந்த தயரதன் மேலும் துயரமடைந்து முனிவரிடம் கைகேயி

இனித் தன் மனைவி இல்லை என்றும், அவள் மகன் பரதன் தனக்கு மகனில்லை என்றும், தனக்கு ஈமக்கிரியை செய்யும் உரிமையும் அவனுக்கு இல்லை என்றும் கூறினான்.

தயரதன் படும் வேதனையைக் கண்டு கோசலை ஆறுதல் வார்த்தைகள் பல சொல்லித் தேற்றினாள். வசிட்டரும் இராமனைக் காடு செல்லாது தடுப்பதாகக் கூறினார். சிறிது சிந்தை தெளிந்த தயரதன் தான் முன்னால் பெற்ற சாபத்தினைக் கோசலை குச் சொன்னான்.

தயரதன் பெற்ற சாபம்

தயரதன் வேட்டையாடக் காடு சென்ற போது ஓர் ஆற்றின் கரையில் தண்ணீர் பருக வரும் விலங்குகளை வேட்டையாட எண்ணி ஒளிந்திருந்தான். காட்டில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த கண்ணில்லாத தன் பெற்றோர்களுக்கு நீர் எடுத்துச் செல்ல ஆற்றிற்கு அவர்களின் ஒரே மகன் வந்தான். அவன் நீரை மொண்ட ஒலியைக் கேட்ட தயரதன் அது யானை நீர் அருந்தும் ஒலி என்று கருதி அம்பு எய்ய, அம்மைந்தன் அலறிக்கொண்டே கீழே விழ, மனிதக்குரல் கேட்ட தயரதன் உண்மையறிந்து அப் பெற்றோர்களிடம்

சென்று நீர் கொடுத்து, நடந்ததைக் கூறி மன்னிப்பை வேண்டினான். அப்பெற்றோர்கள் தங்கள் அருமைக் குமாரனைப் பிரிந்து உயிர் வாழ முடியாது என்று உயிர்விடத் துணிந்தனர். தங்களைப் போல புத்திரனைப் பிரிந்த சோகத்தில் தயரதனும் உயிர் விடுவான் என்று சாபங்கொடுத்து உயிர் விட்டனர். அவர்கள் சாபத்தின்படி மைந்தன் பிறப்பான் என்ற மகிழ்ச்சியால் தயரதன் அச்சமயம் அது பற்றி வருந்தாது மகிழ்ச்சியே கொண்டான். இப்போது அந்த வேளை வந்து விட்டதால், இராமன் பிரிவதும் தான் உயிர் விடுவதும் உறுதி என்றான்.

விதியின் பிழை

தயரதனின் பெருந்துயரம் கண்டு வருத்த முற்ற வசிட்டர் இராமன் முடிசூடுவது தடைப்பட்டதை மற்றையோருக்கு அறிவிக்க வேண்டி மண்டபம் வந்தடைந்து காரணத்தை அறிவித்தார். மன்னர்கள் கலங்கி அழுதனர். சிறியவர், பெரியவர், மாதர் என்று எல்லாரும் துயரடைந்து கதறினர். செய்தி பரவியதும் நகர மாந்தர் அனை வருமே புலம்பத் தொடங்கினர்.

செய்தி அறிந்த இலக்குவன் சீற்றம் கொண்டான். கைகேயியின் செயலை

இகந்து, போர்க்கோலம் பூண்டு வெஞ்சின
உரை கூறினான். வில்நாண் ஒலி கேட்டு
அங்கே இராமன் வந்தான். இலக்குவனுடன்
உரையாடி அவன் சீற்றத்தைத் தணிவிக்
கிறான் இராமன்.

‘நதியின் பிழை அன்று நற்புனல் இன்மை;
அற்றே,
பதியின் பிழை அன்று; பயந்து நமைப்
புரந்தாள்
மதியின் பிழை அன்று; மகன் பிழை அன்று;
மைந்த!
விதியின் பிழை; நீ இதற்கு என் கொல்
வெகுண்டது?’
(288—129)

என்றான்.

இதைக் கேட்டும் சினம் தணியாத
இலக்குவன் விதிக்கும் விதியாகும் தன் வில்
தொழிலால் கைகேயியின் சூழ்ச்சியை மாற்று
வேன் என்றுரைக்க, இராமன் மறை ஓதும்
இலக்குவன் நாவால் வாய்க்கு வந்தன பேசக்
கூடாது என்று பல சொல்லி அவன் சினத்தை
தணிவித்தான். இருவரும் சுமித்திரையின்
அரண்மனையை அடைந்தனர்.

முன்னம் முடி

இருவரையும் கண்ட சுமித்திரை நடந்த
தையறிந்து அழுது துயருற்று வருந்த, இராமன்

அவளைத் தேற்றினான். அப்போது கைகேயியின் ஏவல் மகளிர் அவளனுப்பிய கானக வாழ்க்கைக்குரிய மரவுரியை எடுத்து வந்தனர். அப்போது இலக்குவன் இடைப்பட்டு அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, தன் தாயான சுமித்திரையிடம் இராமனுடன் தானும் வனம் செல்ல அனுமதி கேட்டான். உடனே சுமித்திரை “நீ இவன் தம்பி என்ற உரிமையில் செல்லாமல், இராமனின் அடிய வன் என்று உடன் சென்று, தொண்டு செய்வாயாக! இராமன் இருக்குமிடமே அயோத்தி. உனக்குத் தாய் இனி சீதையென்றே கொள்வாயாக. பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து இராமனுடன் திரும்பி வா. அப்படி இல்லையேல் அவனுக்கு முன்னே நீ உயிரை விட்டு விடுவாயாக” என்று சொன்னாள்.

‘ஆகாதது அன்றால் உனக்கு; அவ் வனம் இவ் அயோத்தி; மாகாதல் இராமன் நம் மன்னவன்; வையம் ஈந்தும் போகா உயிர்த் தாயர் நம் பூங்குழல் சீதை—என்றே ஏகாய்; இனி, இவ்வயின் நின்றலும் ஏதம்’ (290—146) என்றாள்.

பின்னும் பகர்வாள், ‘மகனே! இவன்பின்
செல்; தம்பி
என்னும்படி அன்று, அடியாரினின் ஏவல்
செய்தி;
மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடின, வா;
அது அன்றேல்,
‘முன்னம் முடி’ என்றனள், வார்விழி சோர
நின்றாள்.

[ஏதம்-குற்றம்]

(291—147)

இராமனும் இலக்குவனும் தங்கள் ஆடை
களைக் களைந்து மரவுரியை அணிந்து
சுமித்திரையை வணங்கி விடை பெற்றார்
கள். தன்னுடன் மரவுரி பூண்ட இலக்கு
வனை நோக்கி இராமன் “தாய்மார் அனை
வரும், சக்கரவர்த்தியும் துன்பமடைந்துள்
ளனர். நானும் பிரிந்து போகிறேன். இந்த
நேரத்தில் அவர்கள் துயரைத் துடைக்க என்
சார்பாக நீ இங்கேயே இருப்பாயாக” என்று
சொல்லி இலக்குவன் காடு வருவதைத் தடுக்
கிறான். இராமனுக்கே உரித்தானவை
களை விட்டுச்செல்லும் இராமன் தன்னை
யும் விட்டு விட்டுச் செல்வது நியாயமாகுமா
என்று கேட்கிறான்.

குளத்தில் நீர் இருந்தால்தான் மீன்களும்
நீலோற்பல மலரும் உளவாகும்; பூமி இருந்

தால்தான் எல்லாப் பொருள்களும் உள்வாகும்; அதே போல இராமனுடன் இருந்தால்தான் தானும் சீதையும் உயிர் தரித்திருப்போம் என்றான் இலக்குவன். இலக்குவனின் உணர்ச்சி மிகுந்த இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் இலக்குவனைத் தன்னுடன் வருவதைத் தடுக்க முடியாது என்றுணருகிறான் இராமன்.

அப்போது அங்கே வசிட்டர் வந்தார். இருவருடைய தவவேடத்தையும் கண்டு வருத்தமடைந்து இராமன் காடு சென்றால் தயரதன் உயிர் வாழ மாட்டான் என்பதை எடுத்துக் கூறி இராமனை வனம் போகாது தடுக்கிறார். மன்னவன் பணியை முற்றுவித்தலே தன் கடமை என்றும், மன்னனுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றுதல் குருவாகிய அவர் கடன் என்றும் இராமன் கூறி, வசிட்டரை வணங்கி விடை பெற்றான்; தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். வழியில் இராமனைக் கண்டோரெல்லாம் அழுது புலம்பினர்.

பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு?

தன் கணவன் மரவுரி உடுத்தி வருவதைக் கண்ட சீதை துணுக்குற்றாள்.

அதன் காரணத்தை அறியாத சீதை மனங் கலங்கி ஏன் இந்தத் துயரக் கோலம், சக்கரவர்த்திக்கு ஏதேனும் தீங்குநேர்ந்ததோ என்று வினவினாள்.

பரதன் நாடு ஆளவும், பெற்றோர் ஆணையின் வண்ணம் தான் இன்றே காடு சென்று மீண்டு வருவதாகவும், சீதை வருந் தாதிருக்க வேண்டும் என்றும் சுருங்கச் சொன்னான்.

.....இன்று போய்,
கருவிமாமழைக் கல்—தடம் கண்டு, நான்
வருவென் ஈண்டு; வருந்தல்நீ' என்றான்
(300—217)

[கருவி மாமழைக் கல்தடம்-உலகியல் நடத்தற்குக் காரணமாகிய பெருமையுடைய மேகங்கள் சூழ்ந்த வனம்]

தன் நாயகன் வனம் செல்வான் என்பதற்கோ, அரசு செல்வம் இழந்தான் என்பதற்கோ துயர் உறாத சீதை, தன்னைப் பிரிந்து போகும் இராமன் தன்னை வருத்தப் படாமலிருக்கச் சொல்வது கேட்டு தன் செவிகள் சுடுபட்டாள்.

நாயகன் வனம் நண்ணல் உற்றான் என்றும் மேயமண் இழந்தான் என்றும், விம்மலள்;

‘நீ வருந்தலை; நீங்குவன் யான்’ என்ற
தீய வெஞ்சொல் செவிசுடத் தேம்புவாள்
(300—218)

பின்னர் இராமனைப் பார்த்து அவன்
தாய் தந்தையர் சொன்னதைச் செய்யத்
துணிந்தது தூயதே ஆனாலும் தன்னைப்
பிரித்து இங்கே இருக்கும்படி சொன்னது
ஏன் என்று கேட்டாள். அதற்கு இராமன்
காட்டின் வெம்மை அவளுடைய மெல்லிய
அடிகளைச் சுட்டெரிக்குமே, அதை அவள்
தாங்கமாட்டாள் என்றும் சொன்னான்.

அதற்குச் சீதை “என்பால் பற்றின்றி,
இரக்கமின்றி என்னைப் பிரிந்து செல்கின்
றீர்களே, பிரளய காலச் சூரியனும்,
நெருப்பும்சூட பிரிவை நோக்கச் சுடா
தவையே! அப்படியிருக்க உங்களைப் பிரிந்து
இங்கே இருப்பதை விடவா, அந்தப் பெரிய
காடு என்னைச் சுடும்?” என்று கேட்டுவிட்டு,
உள் புகுந்து தானும் மரவுரி உடுத்து வந்து,
அவன் கையைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

‘பரிவு இகந்த மனத்து ஒரு பற்று இலாது
ஒருவுகின்றனை; ஊழி அருக்கனும்
எரியும் என்பது யாண்டையது? ஈண்டு, நின்
பிரிவினும் சுடுமோ, பெருங்காடு?’ என்றாள்.
(300—222)

[ஒருவுகின்றனை - பிரிந்து செல்கின்றாய்;
ஊழி அருக்கன் - பிரளய காலச் சூரியன்;
யாண்டைய - எங்குள்ளன]

அதைக் கண்ட இராமன் சீதையை நோக்கி, ‘நீ என்னுடன் காட்டிற்கு வருவதால் ஏற்படக் கூடிய பின் வினைவுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காது என்னுடன் வர முடிவு செய்து விட்டாயே? இதனால் எனக்கு எல்லை அற்ற துன்பம் ஏற்படும்’ என்றான்.

அதைக் கேட்டு மிக்க வருத்தமும், கோபமும் கொண்டாள் சீதை, ‘‘நான் வருவதால்தான் துன்பம் போலும். என்னை விட்டு விட்டுக் காடு சென்றால் இன்பம் போலும்’’ என்று இராமனிடம் சொல்லவும், அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாது, அவளையும் தம்பியுடன் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். மரவுரி உடுத்தி மூவரும் காட்டிற்குச் செல்வதைக் கண்ட நகர மாந்தர் எல்லாம் உடன் சென்றார். இராமன் அரண்மனை வாயிலில் தாய்மார்களை வணங்கி விடை பெற்றான். பின்னர் தேரில் ஏறி நகருக்கு வெளியே சென்றான்.

(நகர் நீங்கு படலச் சுருக்கம்)

5. தையற் கடலிலிருந்து தைலக் கடலில் சேர்ந்தான் தயரதன்!

அறம் துறவாத சூரன்

இராமன் தேரில் காட்டிற்குப் புறப் பட்டதும் நகரமாந்தர் எல்லாரும் தொடர்ந்து சென்றனர். மூர்ச்சித்துக் கிடந்த தயரதனைப் பிரியாத கோசலை முதலிய தேவிமார் தவிர அனைவரும் அவன் பின் சென்றனர். இரவில் ஒரு சோலையை அடைந்து இராமன் முனிவர்களுடன் தங்கினான். மக்கள் அனைவரும் சோலையைச் சுற்றிலும் உள்ள வெளிகளில் உறங்கத் தொடங்கினர். அதன்பின் இராமன் தேரோட்டி வந்த அமைச்சர் சுமந்திரனை அழைத்து, பேரன்பு கொண்ட அம்மக்களை நகருக்கு அனுப்புவது கடினமானது என்பதால், தேரை நகரை நோக்கி ஓட்டிச் செல்லச் சொன்னான். அம்மக்கள் தேரின் சுவடைக் கண்டு இராமன் நாடு திரும்பி விட்டதாக அயோத்திக்குச் செல்வர் என்றும் சொன்னான்.

சுமந்திரன் ‘வெறுந்தேருடன் சென்று என்ன கூறுவேன்?’ என வருந்திச் சொன்

னான். “உங்களை விட்டுவிட்டு வெறுந் தேருடன் அயோத்தி செல்லும் நான், வரங் கேட்ட கைகேயியைவிட, வலிய விதியை விட கொடுமையானவன்; அதனால்தான் உயிருக்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும். சக்கரவர்த்தியிடம் சென்று ‘உங்களைக் காட்டில் விட்டுவிட்டு வந்தேன்’ என்று கூறி அவருடைய உயிரைப் போக்கப் போகிறேன். எமனின் தூதனைப்போல் நான் போகிறேன். என் கொடிய சொல்லினால் அரசரைக் கொல்லப் போகிறேன்” என்றெல்லாம் கதறி அழுது பூமியில் விழுந்து புரண்டு துயர் உறும் சமந்திரனை இராமன் எடுத்து அணைத்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“பிறவி எடுத்த உயிர்களுக்கு எல்லாம் இன்பமும், துன்பமும் ஏற்படுவது இயற்கையே. அப்படியிருக்க, மறுமையிலும் நன்மையைத் தரவல்ல உயர்ந்த அறத்தைக் கடைப் பிடிக்கும்போது, இடையே துன்பங்கள் வருவதால், விட்டு விடலாமா? போரில் பகைவர்விடும் படைக்கலங்களை ஏற்று வெற்றி பெறுவது அல்ல சூரத்தனம்; உயிரே போவதானாலும் சரி, செல்வம் எல்லா வற்றையும் இழப்பதானாலும் சரி, அறத்தைக் கைவிடாமல் கடைப்பிடிப்பவர்களே உண்மையான சூரர்களாவார்.

இறப்பினும், திருஎலாம் இழப்ப எய்தினும்,
துறப்பிலர் அறம் எனல் சூரர் ஆவதே
(306—29)

வாய்மை காத்த உறுதியால் தந்தை
புகழ் பெறுவார்; அவர் சொற்காத்தலால்
நானும் வனத்திலே முனிவர் முதலிய சான்
றோரது தொடர்பு ஏற்பட்டு சிறப்பெய்து
வேன்; ஆகவே நீ வருந்தாமல், வசிட்ட
முனிவரிடம் போய் அவரை என் தந்தை
யைத் தேற்றச் செய். பரதன் என் பிரிவால்
வருந்துவான்; அவனையும் தேற்றி, அரச
நெறி வழுவாது நின்று அந்தணர்க்கும்,
தேவர்க்கும் உரியவற்றைச் செய்து வருமாறு
அவனுக்கு உணர்த்தும் வண்ணம் முனிவரை
நான் வேண்டிக் கொண்டதாகச் சொல்.”

சீதையைச் சுமந்திரன் நோக்க, அவள்
அரசற்கும், அத்தைமாருக்கும் தன்னுடைய
வணக்கத்தைக் கூறுமாறும், தான் வளர்த்த
நாகணவாய்ப் பறவையையும், கிளியையும்
பேணி வளர்க்குமாறு தன் தங்கைமாரிடம்
சொல்லவும் வேண்டினாள்.

இலக்குவனை நோக்கி சுமந்திரன் அவன்
சொல்ல வேண்டியவைகளைக் கேட்க
இலக்குவன் சொன்னான்:

“என் அண்ணனுக்கு அரசைத் தருவதாகக் கூறி, பிறகு அதை ஒரு பெண்ணுக்குக் கொடுத்துவிட்ட ஒருவனை, மன்னனாகக் கருதி நான் சொல்ல வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. பரதனிடம் எனக்கு உடன் பிறந்தோர் யாருமில்ர்; தனித்துப் பிறந்த நான் வலிமையுடையவன் என்று கூறுக”

உடனே இராமன் இலக்குவனை நோக்கி சீரிய அல்லன செப்பாதே என்றான். பிறகு சுமந்திரன் யாரும் அறியா வண்ணம் தேரை ஓட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான். இராமனும் இளவலுடனும், சீதையுடனும் இரவிலேயே புறப்பட்டு, காட்டிற்குள் போனான். சூரியன் உதிக்குமுன் அவர்கள் இரண்டு யோசனை தூரம் சென்றார்.

தைலக் கடலில் தயரதன்

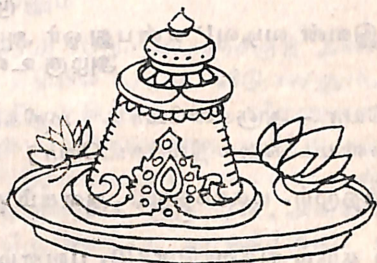
ஐந்து நாளிகைக்குள் சுமந்திரன் அயோத்தியை அடைந்து, முனிவரிடம் செய்தி சொன்னான். வசிட்டன் சுமந்திரனோடு தயரதனை அணுகினான். ‘தேர்வந்தது’ என்ற சேதி கேட்டதும், தயரதன் கண் விழித்து ‘இராமன் வந்தானா?’ என்றான். இராமன் வரவில்லை என்று சொல்லமாட்டாத வசிட்ட முனிவன் வாய்

பேசாது அகல, சுமந்திரனை அழைத்து
 ‘இராமன் வந்தானா?’ என்று கேட்டான்.
 இராமன் இலக்குவனுடனும், சீதையுடனும்
 காட்டிற்குச் சென்றான் என்ற செய்தியைக்
 கேட்டதும், தயரதனின் உடலிலிருந்து உயிர்
 பிரிந்தது, தயரதன் இறந்ததை அறிந்த
 கோசலை புலம்பி அழுதாள். கோசலையும்,
 சுமித்திரையும் புலம்புகையில், அறுபதினா
 யிரம் என்று சொல்லும் தேவிமாரும் வந்து
 கூடி வருந்தினர். சுமந்திரன் சென்று செய்தி
 சொல்ல, வசிட்டன் வந்து, ஈமக்கடன் செய்ய
 வேண்டிய மைந்தர் யாரும் இல்லாததால்
 தையற் கடலிலிருந்து தயரத மன்னனை
 எடுத்து தைலக் கடலில் இட்டான். தேவி
 மார்களை அந்தப் புரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு,
 பரதனுக்கு கேகய நாட்டிற்கு ஒலை அனுப்
 பினான்.

இராமனுடன் சென்ற நகரமாந்தர்
 விடிந்ததும் விழித்து எழுந்தனர்.
 இராமனைக் காணாது திகைத்தனர்.
 பின்னர் தேர்ச் சுவடு நகரை நோக்கிச்
 செல்லக் கண்டு இராமன் நகருக்கு சென்றி
 ருக்கலாம் என மகிழ்ச்சியுடன் அயோத்தி
 வந்தடைந்தார்.

நகரை அடைந்ததும் தான் அவர்களுக்கு இராமன் அவர்களை விட்டுவிட்டு வனம் போய்விட்டான் என்றதும், தயரதன் வானுலகம் அடைந்தான் என்றதும் தெரிய வந்தது.

(தைலம் ஆட்டு படலச் சுருக்கம்)

6. கங்கைகையைக் கடந்தான் இராமன்

அழியா அழகு

இராமன் சீதையோடும் இலக்குவ
னோடும் வழியில் உள்ள நிலத்தின் இயற்கைக்
காட்சிகளை எல்லாம் கண்டு, மகிழ்ந்து
கங்கைக் கரையை அடைந்தான்

வெய்யோன் ஒளி தன்மேனியின் விரிசோதியின்
மறைய,
பொய்யோ என்னும் இடையாளொடும், இளை
யாளொடும், போனான்
'மையோ, மரகதமோ, மறிகடலோ, மழை
முகிலோ,
ஐயோ, இவன் வடிவு!' என்பது ஓர் அழியா
அழகு உடையான்

[மையோ - அஞ்சனமோ; , மறிகடலோ -
அலை மடங்கும் நீலக்கடலோ] (315—1)

மா கந்தமும், மகரந்தமும், அளகம் தரும்
மதியின்
பாகம் தரும் நுதலாளொடு, பவளம் தரும்
இதழான்,
மேகம்தனி வருகின்றது மின்னோடு என,
மிளிர்பூண்
நாகம் தனி வருகின்றது பிடியோடு என,
நடவா,

[மா கந்தம்-மிக்க நறுமணம்; மகரந்தம்-
பூந்துகள்; அளகம்-கூந்தல்; மதியின்
பாகம்தரு-சந்திரனது துண்டம் ஒத்த;
மிளிர்பூண் - விளங்குகின்ற ஆபரணங்
களையணிந்த; நாகம்-ஆண் யானை;
பிடி-பெண்யானை] (315-1)

கங்கைக் கரை சேர்ந்ததும், மூவரையும்
முனிவர்கள் வந்து தம் தவப் பள்ளிக்கு
அழைத்துச் சென்று உபசரித்தனர். இராமன்
நீராடி, எரிஓம்பி, முனிவர் அளித்த விருந்தை
ஏற்றான்.

தேனும் மீனும்

ஆயிரம் தோணிகளுக்குத் தலைவனும்,
கங்கை நதியில் படகு விடுபவனும், சிருங்கி
பேரவாசியும் சிறந்த வில் வீரனுமான குகன்
இராமன் வந்திருப்பதை அறிந்து காணிக்கை
ஏந்தி இராமனைக் காண வந்தான்.
இராமன் குகனை 'இரு' என, அவன் அமராது
தான் கொணர்ந்த காணிக்கைப் பொருட்
களான தேனையும், மீனையும் ஏற்க வேண்டி
இராமனைக் கேட்டான்,

.....எல்லை நீத்த

அருத்தியன், 'தேனும் மீனும் அமுதினுக்கு
அமைவது ஆகத்

திருத்தினென் கொணர்ந்தேன்; என்கொல்
திருஉளம்?' என்ன, வீரன்
விருத்த மாதவரை நோக்கி முறுவலன், விளம்
பலுற்றான்;

[அருத்தி-அளவு கடந்த அன்பு; விருத்த
மாதவர் - முதியோரான பெருந்
தவசிகள்] (320—14)

‘அரிய, தாம் உவப்ப, உள்ளத்து அன்பினால்
அமைந்த காதல்
தெரிதரக் கொணர்ந்த என்றால், அமிழ்தினும்
சீர்த்த அன்றே?
பரிவினில் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்; எம்
மனோர்க்கும்
உரியன; இனிதின் நாமும் உண்டனெம்
அன்றோ?’ என்றான்.

[பவித்திரம்-தூய்மை] (320—15)

தேனும், மீனும் தவ ஒழுக்கம் பூண்டுள்ள
தான் உண்ணுதற்கு ஏற்றன அல்ல என்பதை
உணராமல், அன்பு மேலீட்டால் கொண்டு
வந்த குகனின் உள்ளன்பைப் புரிந்து
கொண்ட இராமன் அவற்றைப் பாராட்டி
அங்கீகரித்துக் கொண்டான். அடுத்த நாள்
காலையில் தாங்கள் கங்கையைக் கடப்பதற்கு
ஏதுவாகப் படகுகளுடன் வரும்படி குகனிடம்
இராமன் சொன்னான்.

கண்ணை ஈர்கிலாக் கள்வன்

உடனே குகன் “அரசனாகிய தாங்கள் ததக்கோலம் பூண்டு இங்கே இப்படி இருப்பதைக் கண்டதும், கண்ட என் கண்களைத் தோண்டி எறியாமல் இன்னமும் அன்புடையவன்போல் நடிக்கிறேனே?” என அடக்கத்துடனும் அன்புடனும் கூறிக் தான் அன்றிரவு அவனுடனேயே தங்கி அவனுக்கு அடிமை செய்ய அனுமதி வேண்டினான்.

குகனுடைய அத்தகைய கோட்பாட்டைக் கேட்டு அவன் தன்னிடத்து நீங்காது நிறைந்த அன்பு பூண்டவன் என்று கண்டு கொண்டு அவனை, சிறந்த நண்பனாக ஏற்று இரவு தங்கியிருக்கும்படிச் சொன்னான்.

குகன் இலக்குவனிடம் இராமன் அயோத்தியை விட்டு வந்த காரணத்தைக் கேட்டு அறிந்ததும் கண்ணீர் சோர நிலமகள் தவம் இயற்றி இராமபிரானை அவதாரம் செய்யப் பெற்றும், அவன் அரசமுடி சூடி ஆளும் பேற்றினைப் பெறவில்லையே என்று வருந்தினான்.

இரவில் இராமனும், சீதையும் நாணற்புல்லைப்பரப்பிய நிலத்தில் உறங்க, இலக்குவன் கையில் வில் ஏந்திக் காத்து நின்றான்.

அதைக் கண்ட குகனும் உள்ளம் வெதும்பி, தானும் பூட்டிய வில்லுடன் இரவு முழுவதும் காவல் காத்து நின்றான்.

விடிந்ததும் படகுகள் கொண்டு வருமாறு இராமன் வேண்ட, குகன் மீண்டும் இராமனைத் தன் ஊரிலேயே தங்குமாறு வேண்டினான். இராமன் மீண்டுவரும் போது, குகனிடத்து வருவதாகக் கூறவும், குகன் படகு கொண்டு வந்தான். மூவரும் ஏறிக் கங்கையைக் கடந்தனர். பிறகு சித்திரக்கூடத்திற்குச் செல்லும் வழி எது என்று கேட்கவும் குகன் தன்னையும் இராமனுடன் அழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினான்; கெஞ்சினான். இராமனைப் பிரிய மனமில்லாது மறுகினான்.

ஐவரானார்!

குகனின் அன்பின் ஆழத்தைக் கண்ட இராமன் அவனைத் தம்பியாக வரித்து அவன் தயரதனின் ஐந்தாவது மைந்தனாவான் என்று கூறினான். பிரிவாகிய துன்பத்தை அநுபவித்தால்தான் பின்னர் அது கூடும்போது இன்பம்பயக்கும் என்றான். ஆகவே, பரதன் அயோத்திச் சுற்றத்தாரையும் மக்களையும் காத்து இருப்பதுபோல்,

குகனும் காட்டில் உள்ள தன் சுற்றத்தா
ரையும் மக்களையும் தன் ஆணையின்
வண்ணம்காக்க அங்கேயே தங்கியிருக்கும்
படியும் சொன்னான்.

‘துன்பு உளது எனின் அன்றோ சுகம் உளது?
அது அன்றிப்
பின்பு உளது; ‘இடை, மன்னும் பிரிவு உளது’’
என, உன்னேல்;
முன்பு உளேம், ஒரு நால்வேம்; முடிவு உளது
என உன்னா
அன்பு உள, இனி, நாம் ஓர் ஐவர்கள் உளர்
ஆனோம்; (324—43)

இராமனின் கட்டளையைக் கடவாத
குகன் பிரிவுத் துயரோடு இராமனிடம் விடை
பெற்றான். இராமனும், சீதையோடும்
இலக்குவனோடும் அடர்ந்த காட்டிற்குள்
பிரவேசித்தான்.

பரத்துவாசர் பரிவு

பல காத தூரம் அவர்கள் வழியிலுள்ள
காட்சிகளை எல்லாம் ரசித்துக் கொண்டே
மாலையில் சித்திரகூட மலையருகே வந்
தனர். அப்போது பரத்துவாச முனிவர்
இராமனை எதிர் கொண்டு வரவேற்று,
இராமன் வனம் வந்த காரணத்தைக் கேட்டு

அறிந்து, வருந்தினான். முனிவன்
இராமனைத் தன்னோடு தங்கியிருக்குமாறு
வேண்ட, இராமன் தன் இயலாமையைத்
தெரிவித்தான். பரத்துவாச முனிவர்
அதனை ஏற்று, இராமனை சித்திரகூட-
மலைச் சாரலில் தங்குமாறு யோசனை
சொன்னான்.

பாலை—கொதிப்பும், குளிர்ச்சியும்

முனிவரிடம் விடைபெற்று யமுனைக்-
கரையை அடைந்தனர். இலக்குவன் கொடி-
களால் தெப்பம் அமைத்து இருவரையும்
அக்கரை சேர்த்தான். பின்னர் அவர்கள்
பாலை நிலத்தை அடைந்தனர். அதன்
வெம்மையைச் சீதை பொறுக்க மாட்டாளே
என இராமன் எண்ண, அந்நிலம் வெம்மை
குறைந்து, மழைத் துளிகள் விழ அவர்கள்
அதனைக் கடந்தனர்.

பந்த ஞாட்புறு பாசறை, பொருள்வயின்,
பருவம்
தந்த கேள்வரை உயிர் உறத் தழுவினர்,
பிரிந்த
கந்த ஓதியர் சிந்தையின் கொதிப்பது—அக்
கழலோர்
வந்தபோது, அவர் மனம் எனக் குளிர்ந்தது—
அவ்வனமே!

[ஞாட்பு உறு-போருக்குரிய; கந்தஓதியர்-
மணம் கமழும் கூந்தலையுடையவர்]

(331—46)

போர் காரணமாகவேனும், பொருள் காரணமாகவேனும் பிரிந்து செல்லும் தலைவரைத் தழுவும் மங்கையரின் உள்ளம் போலக் கொதித்த பாலை அந்தக் கணவர் மீண்டு வந்த சமயத்தில் குளிர்ச்சி அடைந்த மங்கையரின் மனம்போலக் குளிர்ந்ததாம்.

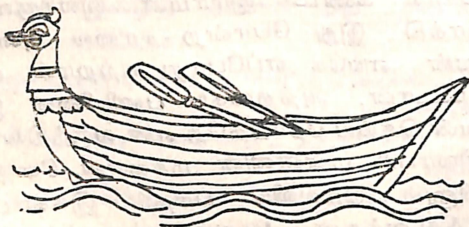
என்று கற்றான் இலக்குவன்?

பாலையைக் கடந்ததும் சித்திரகூட மலையை அடைந்தனர். அவர்கள் தங்கு வதற்காக இலக்குவன் மூங்கில், புல். இவற்றைக் கொண்டு பர்ணசாலை அமைத் தான். பர்ணசாலையின் அழகையும் அமைப் பையும் கண்ட இராமன் இலக்குவனை நோக்கி இது போன்ற சாலை அமைக்க அவன் எங்கே எப்போது கற்றான் எனக் கேட்டான். அத்தகைய பணியினை இலக் குவன் செய்ய நேர்ந்ததே என வருந்தினான், மிதிலாபுரி மன்னனின் மகளான சீதையின் பூவினும் மெல்லிய பாதம் இக்காட்டில் நடந்து வந்தன. 'ஏதும் அற்றவர்க்கு எய்த முடியாதவை என்று எதுவும் உளதோ?' என்று வியந்தான்.

மேவு கானம், மிதிலையர்கோன் மகள்
பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன;
தாவில் எம்பி கை சாலை சமைத்தன—
யாவை, யாதும் இலார்க்கு இயையாதவே?
(339—50)

இராமன் இலக்குவனுக்குக் கொடுத்த
சிரமத்திற்கு வருந்த, இலக்குவன் அதற்கு
இராமனுக்குத் தொண்டு செய்வதே தனக்கு
இன்பம் தரக் கூடியது என்றான். இராமன்
நோன்பு நோற்று இருந்து வந்தான்.

(கங்கைப் படலம், குகப் படலம், வனம்
புகு படலம், சித்திரகூடப் படலம் ஆகிய
வற்றின் சுருக்கம்.)

7. பரதன் வந்தான்!

பரதன் துயரம்

வசிட்டரால் அனுப்பப் பெற்ற தூதர் கேசய நாடு அடைந்து பரதனைக் கண்டு வணங்கி ஓலையைக் கொடுத்தனர். பரதன் அவர்களிடம் தன் தந்தை “தீதிலன் கொல்?” (தீதின்றி நலமாக இருக்கிறாரா) என்று கேட்க, அவர்கள் “வலியன்” (திடமாக இருக்கிறான்) என்றார். இராமன் இலக்கு வனுடன் “உலைவுஇல் செல்வத்தனா?” (கெடுதல் இல்லாத நலமாகிய செல்வத் துடன் இருக்கிறானா) என்று பரதன் கேட்க, அவர்கள் “உண்டு” என்றார். ஓலையைப் பார்த்ததும் தன் உயிருக்கு உயிரான இராம பிரானை உடனே காணலாம் என்ற ஆசையால் உடனே கேசய மன்னனிடம் விடை பெற்று சேனைகளுடனும், தம்பி சத்துருக்கனோடும் புறப்பட்டான். ஏழுநாள் பயணம் செய்து எட்டாவது நாள் அயோத்தியை அடைந்தான்.

நகரம் பொலிவிழந்து துயரமாகக் காட்சி தர சத்துருக்கனை நோக்கி ‘சக்கரவர்த்தி வசிக்கும் வளநகரமா இது?’ என்று ஐயத்

துடன் கேட்க, அவன் “திருமகள் நகரை விட்டு நீங்கிவிட்டாரோ?” என்றான்.

அரண்மனையை அடைந்த பரதன் தந்தையார் வாழும் இடத்தில் அவரைக் காணாது திகைக்க, அப்போது கைகேயியின் ஏவல் மகள் ஒருத்தி வந்து பரதனைத் தாய் அழைப்பதாகச் சொன்னாள். பரதன் கைகேயியை வணங்க, அவள் தன் தந்தை முதலியோர் நலத்தினை விசாரித்தாள். பரதன் தன் தந்தையை வணங்க வேண்டும் என்றும் “அவர் எங்குளார்?” எனவும் கேட்க கைகேயி “சக்கரவர்த்தி வானுலகம் அடைந்தார், நீ வருந்தாதே” என்றான்.

இதைக் கேட்ட பரதன் அடியற்ற நெடு மரம் போல் நிலத்தில் விழுந்து அழுது புலம்பினான். “நெருப்பைக் காதில் வீசினாற்போன்ற இத்தீய சொற்களை வேறு யாரும் இப்படி உன்னைத் தவிர சொல்வரோ?” என்று கலங்கினான். தந்தையாரை நினைத்து புலம்பி வருந்தினான். இனி இராமனை வணங்கினால் அன்றித் துயர்போகாது என்றான்.

‘எந்தையும், யாயும், எம்பிரானும், எம் முனும், அந்தம் இல்’ பெருங் குணத்து இராமன்;
ஆதலால்,

வந்தனை அவன் கழல் வைத்தபோது அலால்,
சிந்தை வெங் கொடுத்துயர் தீர்கலாது'

(348—58)

என்றான்.

அதைக் கேட்ட கைகேயி இராமன் தன்
தம்பியுடனும் மனைவியுடனும் காட்டிலிருப்
பதாகச் சொன்னாள். இதைக் கேட்டதும்
பரதன் நெருப்பையுண்டவன் போலத்
துடித்து இன்னும் என்னென்ன துயரச்
செய்திகளை கேட்க நேரிடுமோ என்று
அஞ்சினான். “இராமன் வனம் செல்லக்
காரணம் என்ன? தீங்கிழைத்தானா? தெய்
வத்தின் சீற்றத்தால் சென்றானா? விதியின்
செயலா? இராமபிரான் பிறருக்குக் கேடு
விளைவிக்கும் தீங்கு எதனையும் செய்ய
மாட்டானே! அப்படியே அவன் தீங்கு செய்
தாலும், அது தாய் தன் குழந்தையை நல்
வழிப்படுத்துவதற்காகச் செய்யும் தண்டனை
போன்ற அன்புச் செயலே அல்லவா? அவன்
வனம் போக அது காரணமாயிராது.
தந்தை இறந்த பிறகு சென்றாரா? இல்லை
உயிருடனிருக்கும் போதா?” என்றான்.

“இராமன் எந்தக் குற்றமும் செய்ய
வில்லை. அரசன் உயிருடனிருக்கும்போது

தான் வனம் சென்றான்” என்றாள் கைகேயி.

அதற்குப் பரதன் “குற்றம் ஒன்றும் செய்யவில்லையென்றால், பெற்றவள் உயிரோடிருக்கும்போது ஏன் வனம் போனான்?” என்றான். கைகேயி தனது வரத்தினால் அவனைக் கானகம் அனுப்பியதும், பரதனுக்கு ஆட்சி பெற்றதும் அதனால் அரசன் உயிர் துறந்ததும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளைச் சொன்னாள்.

அத்தீய சொற்களைக் கேட்க விரும்பாத பரதன் தன் காதுகளை மூடிக் கொண்டான்; கண்கள் சிவந்தன; கைகள் ஒன்றோடொன்று அடித்துக் கொண்டன. இராமன் கோபிப்பானே என்று கைகேயியை ஒன்றும் செய்துவிடாது கடிந்து கூறினான். “என்ன காரியம் செய்தாய்? என் அண்ணனைக் காட்டிற்கு அனுப்பி, தந்தையைக் கொன்றாய். நீ தாய் என்ற பெயர் மாத்திரமே யன்றித் தாய்மைப் பண்பு சிறிதும் இல்லாதவள்; உன்னைக் கொன்றிருப்பேன். எனக்குத் தாயைப் போன்ற இராமபிரான் கோபித்தல் கூடும் என்றஞ்சியே செய்யாது விட்டேன். தந்தை வேறு வகையின்றி வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, வாய்மையைக்

காத்து தன் உயிரையும் நீத்தான். தமையனும் தந்தை சொல் காக்கும் கடமையை அறமாகக் கொண்டான். அவர்கள் செயல் அறமாயினும், உன் விருப்பப்படி நான் அரசேற்றால் அது அறமாகாது. உலகோர் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார். நானும் உயிரைப் பேணி பழியை மேற்கொள்ள மாட்டேன்.

தன்னை அன்போடு வளர்த்தவனையே கடித்துக் கொல்லும் பாம்புபோல் ஆனாய் நீ! இன்னும் என்னவெல்லாம் தீமை செய்யப் போகிறாயோ? உன் வயிற்றில் பிறந்ததால் உன் பாவம் என்னையும் தொடரும். நான் செய்யாத பிழையை செய்ததுபோல பிறருக்குத் தோற்றவும், அது குறித்து நான் வருந்தவும் இடமாயிற்று. இவையெல்லாம் தீர, இராமனுக்கு நீ கொடுத்த தவ வாழ்க்கையை நானே மேற்கொள்வேன். இதனை நான் அறமே சாட்சியாகக் கூறுகின்றேன்'' என்று பலப்பல சொல்லி வருந்தி, கோசலையின் அடி தொழச் சென்றான்.

நீ அறிந்திலை போலும்.....

கோசலையின் பாதங்களில் விழுந்து பரதன் அழுது புலம்பினான். கோசலை பரதனது துயரத்தைக் கண்டு அவன் களங்க

மற்றவன் என்று உணர்ந்து, “நின் தாய் கைகேயி இழைத்த சூழ்ச்சிகளை நீ அறியாதவன் என நினைக்கிறேன்” என்றாள்.

அவ்வளவுதான்! இதுவரை கோசலையின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த பரதன் அச்சொற்களைக் கேட்டதும் பொறியில் அகப்பட்ட சிங்கம் போல மனம் குமைந்தான்; விம்மினான்; வெடித்தான். “கைகேயியின் வஞ்சனையை நீ முன்பே அறியாயோ?” என்று கோசலை கேட்டது அவள் தன்னை சந்தேகப்பட்டது போல் தொனிக்கவே, பரதன் அவளுக்கு, தன் உண்மை நிலையினை தெரிவிக்கும் வகையில் பல சூளுரைகளைச் சொன்னான். ‘கைகேயியின் சூழ்ச்சியை நான் முன்பு அறிந்திருப்பின், இன்ன இன்ன பாவங்கள் செய்தோர் எய்தும் நரகமெல்லாம் எனக்கே ஆகுக’ என்று பாவங்களைப் பட்டியல் போட்டாற்போல பிறர்மனை நயத்தல், வெகுளுதல், பெரியோரைப் பிழைத்தல் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனான். அதையெல்லாம் கேட்ட கோசலை மனம் உருகி, பரதனை வாழ்த்தி, மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யும்படிப் பணித்தாள்.

அன்னை தந்த செல்வம்

வசிட்ட முனிவரோடு சென்று தன் தந்தையின் உடலைக் கண்டு அழுது தீர்த்தான். தயரதன் உடலை முறைப்படியானைமேல் கொண்டு சரயு நதிக்கு எடுத்துச் சென்றனர். ஈமக் கடன் செய்ய எழுந்த பரதனைத் தடுத்து நிறுத்தி, வசிட்டன் தயரதன் பரதனை கைகேயியின் செயலால் 'மகன் அல்லன்' என்று துறந்ததைத் தெரிவித்தான். பரதன் துயரம் நெஞ்சில் துடிக்க அரற்றினான். "இறுதிக் கடன் செய்யவே உரிமையில்லாத எனக்கா, அாசாரும் தகுதி வந்தது? என் குலத்தில் என்னைப்போன்று இப்பேறு பெற்றார் யார் உளர்? என் அன்னை எனக்குச் செய்துள்ள செயல் எவ்வளவு சிறப்பானது?" என்றெல்லாம் மனம் நொந்து தன்னைத் தானே பழித்துக் கொண்டான்.

பிறகு வசிட்டர் சத்துருக்களை அழைத்து இறுதிக் கடன்களைச் செய்வித்தார். யாவரும் நகரை அடைந்து முறைப்படி பத்து நாட்கள் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை எல்லாம் செய்து முடித்தனர்.

(பள்ளியடைப் படலச் சுருக்கம்)

8. பரதனும் காடு சென்றான்!

நஞ்சினை நுகர்.....

ஒரு நாடு அரசனின்றி இருக்க முடியாது என்பதை எண்ணி அமைச்சர்கள் சுமந்திரனுடன் வசிட்டரையும் அழைத்துக் கொண்டு பரதனிடம் வந்தனர். வசிட்டர் அவர்கள் யாவருடைய சார்பிலும் பரதனிடம் சொன்னார்: “அரசனுடைய காப்பு இல்லாத நாடு என்பது சூரியனில்லாத பகற்போதும், சந்திரன் இல்லாத இராப்போதும் உயிரற்ற உடம்பும் போன்றது. தேவர்கள் உலகமானாலும், அரக்கர் உலகமானாலும் தலைமை இல்லாத உலகம் இருக்க முடியாது. நீ இப்போது அரசை ஏற்காவிட்டால் மாலுமி அற்ற மரக்கலம் போல் நாடு தத்தளிக்கும். இவ்வரசாட்சி உன் தாய் வரத்தால் வந்ததாலும், உன் முன்னவன் இல்லாததாலும் நீ குற்றமற்றவன் ஆவாய். அரசை ஏற்படுத்தருமம். எங்கள் கருத்தும் அதுவே” என்றார்.

வசிட்டர் கூறுவதைக் கேட்ட பரதன் ‘கொடிய நஞ்சை உட்கொள்’ என்று கூறப்பட்டவர் அஞ்சி நடுங்குவதைக் காட்டிலும் மிகவும் அஞ்சிக் கண்கள் நீர் சொரிய, உடல்

நடுங்க, நாத்தடுமாற, “முன்னவன் இருக்கப் பின்னவன் முடிசூடுதல் முறையன்று. நான் அரசாட்சியை ஏற்றால் என்னைப் பெற்றவன் செய்கையைக் காட்டிலும் மிகக் கொடியதாகும். நானே வனம் சென்று இராமனை அழைத்து வருவேன்; அவருக்கே முடிசூட்டலாம்; அவர் வர மறுத்தால் நான் உயிரை விடுவேன்” என்றான்.

இதனைக் கேட்ட அனைவரும் பரதனை வாழ்த்தினார்கள். தாய், தந்தை இருவரும் தரவும், இராமன் இல்லாதிருக்கவும் இப்பெரும் செல்வ அரசாட்சியை வேண்டா வென்று சொன்ன பரதனைப் புகழ்ந்தனர்.

‘ஆழியை உருட்டியும்; அறங்கள் போற்றியும், வேள்வியை இயற்றியும், வளர்க்க

வேண்டுமோ?

ஏழினோடு ஏழ் எனும் உலகம் எஞ்சினும்,

வாழிய நின் புகழ்!’

என்று வாழ்த்தினார்.

[ஆழியை உருட்டியும்-ஆணைச் சக்கரத்
தைச் செலுத்தியும்; எஞ்சினும்-அழிந்
தாலும்]

(362—20)

எழுக சேனை!

பிறகு பரதன் சத்துருக்களை அழைத்து இராமனை அழைத்து வருதல் பற்றி முரசு அறைந்து தெரிவிக்கச் சொல்ல, அதைக் கேட்ட மக்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். பரதனும், சத்துருக்களும் மரவுரி உடுத்து பரிவாரங்களுடனும், சுற்றத்தாருடனும், நகர மாந்தருடனும் புறப்பட்டனர்.

இராமன் முனிவான் என்று...

அப்போது மற்ற மாந்தரோடு கூனியும் வருவதைக் கண்ட சத்துருக்கள் கோபம் கொண்டு, அவளை அடித்துத் துரத்த எண்ணிப் பற்றினான்; உடனே பரதன் அவனைத் தடுத்து “முறைகேடாக அரசைப் பெற்ற பாவியான கைகேயியைச் சின்ன பின்னம் செய்து என் சினந் தீர்ந்திருப்பேன்; ஆனால் அதை இராமன் விரும்ப மாட்டான் என்பதால் தான் அவளை விட்டு வைத்திருக்கிறேனே தவிர, தாய் என்பதால் அல்ல. அவ்வாறே இந்தக் கூனிமீதும் கோபம் கொண்டாலும் இராமன் வெறுப்பான். ஆகவே போகலாம்” என்றான்.

இராமன் முதல் நாள் தங்கிய சோலையில் சேனையோடும், மக்களோடும் தங்கி

னான் பரதன். இராமன் படுத்த புற்படுக் கையின் அருகில் புழுதியில் தங்கினான். அங்கிருந்து இராமன் நடந்தே காட்டிற்குச் சென்றான் என்பதால் பரதனும் சேனைகள் பின் தொடர நடந்தே சென்றான்.

தோழமை என்ற சொல்

பரதன் சேனையோடு கங்கைக் கரையை அடைந்தான். கங்கையின் தென்கரையில் தன் படைகளுடன் நின்று கொண்டிருந்த குகன், எதிர்க் கரையில் சேனை, பரிவாரங்களுடன் வந்து நிற்கும் பரதன் முதலானோரைக் கண்டு, அவர்கள் இராமன் மீது போர் தொடுக்க வந்துள்ளார்கள் என்று தவறாகக் கணித்தான்.

குகன் அடைந்த கோபத்திற்கு அளவே இல்லை. தன் வீரர்களை அழைத்து, “எதிர்க்கரையில் சேனைகளுடன் நிற்கிற வன் நம் துணைவரான இராமனின் தம்பி போல் தோன்றுகிறான்; இவன் இராமனுக்குத் தீமை செய்யவே வருகிறான். இவனைக் கொன்று அரசரிமையை நாம் இராமனுக்கே உரிமையாக்க வேண்டும், போருக்குத் தயாராகுங்கள்” என்று கட்டளை இட்டான்.

“என்னையும் ஒரு பொருளாக மதித்து,
‘நீ என்னுயிர்த் தோழன்’ என்று இராம-
பிரான் சொன்ன அந்த ஒரு வார்த்தையின்
பொருட்டு உயிரைக் கொடுத்தேனும் இவர்
களைத் தடுக்க வேண்டும்; அதை நான்
செய்யாவிடில் அறிவிலியாகிய இவ்வேடன்
இறவாமல் உயிரோடு இருக்கிறானே என்று
ஏசுவார்கள். என்னையும் மீறி இந்தக்
கங்கை ஆற்றைக் கடந்து போகத்தான்
முடியுமா?” என்று வில்லோடு நின்றான்.

ஆழ நெடுந்திரை ஆறு கடந்து இவர்
போவாரோ?
வேழ நெடும் படை கண்டு விலங்கிடும்
வில்லாளோ?
“தோழமை” என்று, அவர் சொல்லிய
சொல் ஒரு சொல் அன்றோ?
“ஏழமை வேடன் இறந்திலன்” என்று எனை
ஏசாரோ? (369—15)

[திரை-அலை; விலங்கிடும்-விலகி விடத்
தக்க; ஏழமை-இங்கே அறியாமை]

“ஆடு கொடிப்படை சாடி, அறத்தவரே ஆள
வேடு கொடுத்தது, பார்” எனும் இப்புகழ்
மேவீரோ?
நாடு கொடுத்த என்னாயகனுக்கு இவர், நாம்
ஆளும்
காடு கொடுக்கிலர் ஆகி, எடுத்தது
காணீரோ? (370—22)

கரை காணாக் காதலான்

தென்கரையில் குகன் நிற்பதைக் கண்ட சுமந்திரன் பரதனிடத்திலே அவனைச் சுட்டிக்காட்டி, “அவன் கங்கையிலே ஓடஞ் செலுத்துபவன்; குகன் என்ற பெயரினன்; இராமன் மீது மிக்க அன்புள்ளவன்; உங்களைக் காணும் ஆவலுடன் நிற்கிறான்” என்றான். உடனே பரதன் “அப்படியானால் நானே சென்று அவனைக் காண்பேன்” என்று சத்துருக்கனுடன் கங்கையின் கரையில் போய் நின்றான்.

அப்படி நின்ற பரதனைக் கண்ட குகன் துணுக்குற்றான். மரவுரி அணிந்து, புழுதி படிந்த உடம்புடனும், பொலிவிழந்த தோற்றத்துடனும் கல்லும் இளகும்படியான துயருடையவனாய் நின்ற பரதனைக் கண்ட குகன், அவனுடைய களங்கமற்ற தன்மையை உணர்ந்ததும் வில் கையினின்றும் கீழே விழ விம்மினான். “இவன் என் தலைவன். இராமனைப் போலவே இருக்கிறான். தவ வேடம் பூண்ட இவன் இராமன் இருக்குந் திசை நோக்கித் தொழுதகையனாய் இருக்கிறான். எம்பெருமானாகிய இராமபிரானுக்குப் பின் பிறந்தவர்கள் தவறு இழைக்க முடியுமா, என்ன?” என்றான்.

‘எம்பெருமான் பின்பிறந்தார் இழைப்பரோ
பிழைப்பு?’
ஆயிரம் இராமரும் ஒரு பரதனும்’ (371—30)

குகன் தன் படைகளை எல்லாம் நிறுத்தி விட்டு, அவர்களிடம் உண்மையை அறிந்து வருவதாகச் சொல்லித் தான் மட்டும் ஒரு படகில் ஏறி பரதனிடம் சென்றான். ஒரு வரை ஒருவர் வணங்கித் தழுவினர். குகன் பரதனிடம் வந்த காரணத்தைக் கேட்டான். அதற்குப் பரதன் முறை தவறிய சக்கரவர்த்தியின் செய்கையைச் சீராகக் கிராமனைத் திரும்ப அழைத்துச் செல்வதற்காக வந்திருப்பதாகச் சொன்னான். இதனைக் கேட்டதும் குகன் மகிழ்ச்சி மேலீட்டால் உளம் பூரித்து மீண்டும் பரதன் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கிச் சொன்னான்: “தாய், தந்தையர் இருவரும் மனம் ஒப்பிக் கொடுத்த அரசு பாரத்தை ஏற்க மறுத்துத் துறந்து, துன்பம் உற்று இராமனை அழைக்க நீயும் காட்டிற்கே வந்துவிட்டாய் என்பதைப் பார்த்தால், ஆயிரம் இராமர் சேர்ந்தாலும் உனக்கு ஒப்பாவார்களோ? உன் உயர் குணத்தால் நீ இராமபிரானையும் மிஞ்சிவிட்டாய்.”

‘தாய் உரைகொண்டு தாதை உதவிய தரணி
தன்னை,
‘தீவினை’ என்ன நீத்து, சிந்தனை முகத்தில்
தேக்கி,

போயினை என்ற போழ்து, புகழினோய்!
தன்மை கண்டால்,
ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ, தெரியின்
அம்மா! (372—35)

இமைப்பிலன் நயனம்

பிறகு பரதன் இராமன் சென்ற தென்
திசையை நோக்கி வணங்கி இராமன்
தங்கிய இடத்தைக் காட்டுமாறு கேட்டான்.
குகன் இராமன் இருந்த இடத்தையும்,
படுத்த புல் படுக்கையையும் காட்டினான்.
இலக்குவன் எங்கே இருந்தான் கேட்க, குகன்
“இலக்குவன் இரவு முழுவதும் கண் உறங்
காமல், கையில் வில்லோடு நின்று காவல்
புரிந்தான்” என்றான்.

அது கேட்ட பரதன் “இராமன் தம்பி
யருள் நான் அவருக்குத் துன்பம் உண்டா
வதற்குக் காரணமாய் இருந்தேன் ஆனால்
இலக்குவனோ அதனைத் துடைப்பதற்கு
உரியவனாய் இருக்கிறான்” என்று வருந்தி,
அந்தப் புழுதியிலேயே உறங்கினான்.

ஐவரும் ஒருவராய்.....

காலையில் குகனிடம் தன்னையும்,
மற்றையோரையும் படகில் ஏற்றி, கரை
சேர்க்க வேண்டுகிறான். அங்ஙனமே குகனும்
எல்லாரையும் படகில் ஏற்றிக் கரை சேர்த்
தான். பரிவாரங்கள் எல்லாம் சென்றபின்
பரதன், தாய்மார்களோடு படகில் ஏற

சுகன் செலுத்தினான். அப்போது சுகன் கோசலையைத் தொழுது ‘இவர் யார்?’ என்று கேட்கப் பரதன் அறிமுகம் செய்தான். ‘தயரத் சக்கரவர்த்தியின் மூத்த மனைவி; இராமனை மகனாகப் பெற்றதால் அடைய அரசு செல்வத்தை யான் பிறந்ததால் துறந்த பெரியவள்’. உடனே சுகன் கோசலையின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி அழுதான். அவனை யார் என்று கோசலை கேட்க, பரதன் ‘இராமனுக்கு இனிய நண்பன். எனக்கும் இலக்குவனுக்கும், சத்துருக்கனுக்கும் தமையன், இவன் பெயர் சுகன்’ என்றான்.

அதைக் கேட்ட கோசலை ‘‘இனி நீங்கள் துயரால் வருந்தாதீர்கள்! இராமன் காடு வந்ததும் நல்லதாயிற்று; அதனால் தானே இத்தகைய நல்லவனைப் பெற முடிந்தது; இனி நீங்கள் ஐவரும் சகோதரர்களாய் ஒற்றுமையுடன் இவ்வுலகை நெடுங்காலம் காப்பீர்களாக’’ என்றாள்.

அடுத்து சுமித்திரையை நோக்கி யார் என்று சுகன் வினவப் பரதன் ‘‘சக்கரவர்த்தியின் இளந்தேவி; இராமனுடன் பிறந்த தம்பியும் ஒருவன் உண்டு என்று எல்லாரும் அறியுமாறு அவனைவிட்டு அகலாத இலக்குவனைப் பெற்ற பெரியவள்’’ என்றான்.

பிறகு கைகேயியைச் சுட்டிக் காட்டிக் சுகன் இவர் யார் என்று கேட்கப் பரதன் ‘‘துன்பங்களை எல்லாம் உண்டாக்கிய

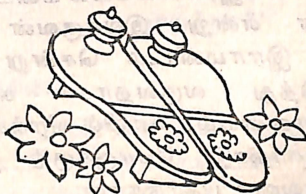
வளும், பழியைச் செவிலித் தாயாக இருந்து
வளர்ப்பவளும், எல்லாரும் துயரத்தால்
உயிரற்றவர் போலிருக்க, தான் மட்டும்
துன்பமில்லாத முகத்துடனிருப்பவளுமான
இவளே என்னைப் பெற்றவள்” என்று
சொல்ல, அவளையும் குகன் வணங்கினான்.

சுடு மயானத்திடை தன் துணைஏக,
தோன்றல் துயர்க் கடலின் ஏக,
கடுமை ஆர் கானகத்துக் கருணை ஆர்கலி
ஏக, கழல் கால் மாயன்
நெடுமையால் அன்று அளந்த உலகு எல்லாம்,
தன் மனத்தே நினைந்து செய்யும்
கொடுமையால், அளந்தாளை, “ஆர் இவர்?”
என்று உரை’ என்ன, குரிசில் கூறும்.

[கருணை ஆர்கலி-அருட்கடல்; மாயன்-
திருமால்; நெடுமையால் - திரிவிக்ரம
உருவத்தால்] (378—68)

கரையை அடைந்ததும் தாயர் சிவிகை
யில்வர, பரதன் நடந்தே சென்றான்.

(ஆறுசெல்படலம், கங்கை காண் படலம்
ஆகியவற்றின் சுருக்கம்)

9. பரதன் பரதுகை துடினான்

தாயர் சிவிகையில் ஏறிவர, பரதன் குகனுடனும் மற்றையோருடனும் நடந்து சென்றான். பரத்துவாச முனிவர் அவனை எதிர்கொள்ளவே, பரதன் அவரை வணங்கி ஆசி பெற்றான். பரதன் வந்த காரணத்தை அறிந்து பரத்துவாசர் மகிழ்ந்து, அவனது சேனைக்கு விருந்து செய்தார். பரதன் மட்டும் காய் கிழங்கு உண்டு புழுதியில் உறங்கினான்.

இலக்குவனின் போர்க்கோலம்

சித்திரகூடத்தை நெருங்கிய படைகளைக் கண்டு இலக்குவன் சீற்றம் கொண்டான். நாடு பெற்ற பரதன் உரிய பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து இராமன் வந்து ஆட்சியை மீண்டும் பெறுவானோ என்று ஐயுற்று, தவவேடம் பூண்டு விரதம் கொண்டுள்ள இராமன்மேல் படையெடுத்து வருகிறான் என்று இலக்குவன் தவறாக எண்ணி, இராமனிடம் சென்று பரதன் படையெடுத்து வருவதாகக் கூறினான். உடை வாளையும், காலில் வீரக்கழலையும் கட்டிக் கொண்டு போருக்குத் தயாராகி நின்று வீரவுரை பகர்ந்தான்.

இலக்குவனுடைய உரையைக் கேட்ட இராமன் சொன்னான்: “இலக்குவ, உன் பெரும் ஆற்றல் எனக்குத் தெரியாதா, என்ன? நீ கருதியது முடித்தே தீருவாய்! ஆனாலும் நான் சொல்ல வேண்டியது ஒன்றுண்டு. என்பால் வைத்த அன்பு மிகுதியால் பரதனது இயல்பை உணராமல் பேசுகிறாய். அவன் செயல்கள் எல்லாம் வேத நெறியை விட்டு மாறாதவை. நம் குலத்தில் உதித்தவர்கள் யாரும் அறந்தவறினவர்கள் அல்லர். அரசை என்னிடம் தரவேண்டி அவன் வருகிறான் என்பதைவிட வேறு விதமாக நினைப்பது அறிவுடைமையாகாது.”

“பெருமகன் என்வயின் பிறந்த காதலின் வரும் என நினைகையும்: மண்ணை

என்வயின்

தரும் என நினைகையும்” தவிர,

“தானையால்

பொரும்” என நினைகையும் புலமைப்

பாலதோ? (385—45)

பரதன் கோலம்

அப்போது பரதன் படைகளைப் பின்னே நிறுத்திவிட்டு சத்துருக்கனுடன் இராமனை நோக்கி அருகில் வந்தான். தலைக்குமேல்

கூப்பிய கைகளுடன், துவண்ட மேனியுடன், அழுத கண்களுடன், துயரத்தின் வடிவம் இதுதான் என்று எழுதிக் காட்டினாற் போன்ற வடிவத்துடன் வந்தான் பரதன். அதைக் கண்ட இராமன் உடனே இலக்கு வனை நோக்கி, “பரதன் படையுடன் போர் புரிய வருங்கோலத்தைப் பார்த்தாயா?” என்றான், பரதனைப் பார்த்த இலக்குவன் தான் பரதனைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு பேசியதற்காக வருந்திக் கண்ணீர் பெருக, வில் கீழே விழ நின்றான்.

இராமன் துயரம்

தன்னை வணங்கிய பரதனை இராமன் தழுவினான். பிறகு பரதனது தவவேடத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிய இராமன் தந்தையார் நலத்தைக் கேட்டான். அதற்குப் பரதன் “உன் பிரிவு என்ற நோயினாலும், கைகேயியின் வரம் என்ற எமனாலும், சக்கரவர்த்தி வாய்மையைக் காத்து வானுலகம் போய் விட்டான்” என்றான்.

அதைக் கேட்டதும் புண்ணில் வேல் பட்டாற்போல துன்பமடைந்த இராமன் மண்ணின் மேல் விழுந்தான்; அழுதான்; புலம்பினான்: “உலகத்தார்க்கே தந்தை

போன்றிருந்தவனே! அறத்தின் தாயாக இருந்து காத்தவனே! உண்மைக்கு உண்மையான உறவு உன்னைப்போல் யாரிருக்கிறார்கள்? தவத்துறையில் புகழ் மிக்க கலைக்கோட்டு முனிவனைக் கொண்டு வேள்வி இயற்றி என்னைப் பெற்றது உன் உயிர் போவதற்கா? என்னைப் பிரிந்ததால் தாங்கள் தாங்காது உயிரை விட்டீர்கள். ஆனால் நீங்கள் பிரிந்ததைக் கேட்டும் உயிர் விடாதிருக்கிறேனா?'' வசிட்டர் இராமனைத் தேற்றி, தந்தைக்கு நீர்க்கடன் செய்ய மாறு சொன்னார். அங்ஙனமே செய்தான் இராமன். பரதன் சீதையின் பாதங்களில் விழுந்து அரற்ற, இராமன் தந்தையின் மறைவைக் கூறக் கேட்ட சீதை, துணுக்குற்றாள். தாய்மாரைக் கண்ட இராமன் அழுதான்.

பரதன் வேண்டுகோள்

மறுநாள் யாவரும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க இராமன் பரதனை நோக்கி அவன் விரத வேடம் பூண்டது ஏன் என்று கேட்டான்.

“உலகத்திற்கே பெருந்துன்பத்தை விளைவித்த பாவியின் மகனாகிய நான் இறக்கவும் துணியவில்லை. தவஞ் செய்யவும் இல்லை. இனி என்ன செய்துதான் இப்பழியினின்று நீங்குவேன்? கற்பில்லாத மகளிரின் குணமும், பொறுமையற்ற தவமும், அருள் நெறியில் நீங்கிய அறமும் ஆகியவற்றை

யெல்லாம் விடக் கொடியது மரபு முறையினின்று மாறுபட்ட அரசாட்சி. நீ அரசைத் துறப்பதும், நான் அதை ஏற்பதும் தவறு. நீ முறையின்றி அரசைக் கைவிட்டுக் காட்டுக்கு வரவும், அதனால் தந்தை இறக்கவும், அத்தருணம் பார்த்து நான் அரசைக் கைக் கொண்டு ஆள்வதென்றால், பகைவனுக்கும் எனக்கும் எந்த வேறுபாடுமில்லை. ஆகவே நீ திரும்ப வந்து அரசு ஏற்கவேண்டும்” என்று இராமனிடம் பலவாறாகக் கேட்டுக் கொண்டான் பரதன்.

‘நிறையின் நீங்கிய மகளிர் நீர்மையும், பொறையின் நீங்கிய தவமும், பொங்கு அருள் துறையின் நீங்கிய அறமும், தொல்லையோர் முறையின் நீங்கிய அரசின் முந்துமோ?’
(392—100)

இராமன் மறுப்பு

பரதன் வேண்டுகோளை இராமன் ஏற்க மறுத்துச் சொன்னான்: “தேவரினும் சிறந்த தாய் தந்தையர் ஆணையால் அவர்கள் சொற்களைக் கடவாமல், நான் காட்டில் வசிக்கிறேன். அதை இப்போது மீறலாமோ? வரத்தினால் தந்தை உனக்களித்த அரசு முறைப்படி உன்னுடையதே. ஆள்வாயாக!”

அரசு உன்னுடையது என்ற இராமனுக்கு உடனே பரதன் “அவ்வாறாயின் யான் தர, நீ முடிசூடு” என்றான். அதற்கு இராமன் உடனே, “என்மேல் வைத்த அன்பால்

உனக்கு நியாயமாகக் கிடைத்த அரசை நீ எனக்கே தரமுயல்வது அறமாகுமா? நான் தந்தை ஆணையால் காட்டில் வாழும்போது, நீ என் ஆணையால் நாட்டை ஆள்வாயாக” என்றான்.

இதற்குப் பதில் சொல்லத் தொடங்கிய பரதனை விலக்கி வசிட்டன் இராமனை அரசேற்குமாறு சொன்னான். இராமன் முனிவரை வணங்கி “ஆணையை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, இடையே அதை மற்றவர் பொருட்டுத் தள்ள முடியுமா?” என்றான். இராமனின் உறுதியைக் கண்ட பரதன் தானும் காட்டில் வசிப்பதாகக் கூறினான். அதைக் கேட்ட தேவர்கள் பரதனின் பிடிவாதத்திற்கு இரங்கி இராமன் நாட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டால், தங்களுடைய நோக்கமான அரக்கரை அழித்தல் நிறைவேறாது எனக் கருதி, பரதனை அரசு ஏற்குமாறு வேண்டினார்கள். இதற்கு ஒருப்பட்டு பரதன் இராமன் வேண்டுகோளை ஏற்றான். ஆனால் குறித்தபடி பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிந்ததும் இராமன் நாடு திரும்பவில்லையானால் தான் தீயில் பாய்ந்து இறப்பதாகவும் தெரிவித்தான்.

சேவடி சூடிய சென்னியன்

பரதன் இராமனுடைய திருவடிகளைத் தருமாறு வேண்ட, இராமனும் அவ்வாறே அவைகளைக் கொடுத்தான். அந்தத் திருவடிகளையே தன் முடியாகக் கருதித் தலையில் சூட்டிக் கொண்டான்.

‘செம்மையின் திருவடித் தலம் தந்தீக’ என
எம்மையும் தருவன இரண்டும் நல்கினான்
(397—135)

‘அடித்தலம் இரண்டையும், அழுத
கண்ணினான்,
‘முடித்தலம் இவை’ என, முறையின்
சூடினான்.’ (397—136)

இராமனிடம் விடைபெற்று அனைவரும்
புறப்பட்டனர். பாதுகையுடன் வந்த பரதன்
அயோத்திக்குச் செல்லாமல், பக்கத்திலே
உள்ள நந்திக் கிராமத்தை அடைந்து,
அங்கே பாதுகைகளை சிங்காசனத்தில் மேல்
வைத்து, அவை செங்கோல் செலுத்த,
ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வாழ்ந்து
வந்தான்.

இராமன் சித்திரகூடத்தில் இருப்பதை
அறிந்த அயோத்தி மக்கள் அன்பால் அடிக்கடி
வரலாம் என்று கருதி, அங்கிருந்து புறப்
பட்டுத் தென்திசை நோக்கிச் சென்றான்.

(திருவடிகூட்டு படலச் சுருக்கம்)

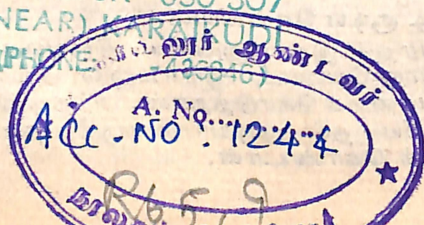
அயோத்தியா காண்டம் முற்றிற்று.

KOVILOOR MADALAYAM

KOVILOOR - 630 307

(NEAR) KARAIKUDI

(PHONE) 7426646

அரியாத்தியா காண்டம்

Koyiloor Digital Library

கம்பராமாயணச் சுருக்கம்

பழ. பழநியப்பன்

